

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΗΣ

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΑΘΩ

ΥΠΟΒΛΗΘΕΝ

ΤΗ Α. Θ. Π. ΤΩ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΓΕΡΜΑΝΩ ΤΩ Ε΄

ΚΑΙ ΤΗ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΩ

ΚΕΛΕΥΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1914

2862

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΗΣ

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΑΘΩ

ΥΠΟΒΛΗΘΕΝ

ΤΗ Α. Θ. Π. ΤΩ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΓΕΡΜΑΝΩ ΤΩ Ε΄

ΚΑΙ ΤΗ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΩ

ΚΕΛΕΥΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1914

ΑΜΗΝΟΠΥ

ΣΥΝΟΛΟ ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΙΚΟΥ ΣΑΡΕΣ

ΩΘΑ

ΥΠΟΒΛΗΘΕΝ

ΜΥΡΑΙΝΤΑΝ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΟΤ. Ο. Α. ΜΤΑ

ΤΕΡΜΑΝΟ ΤΩ Ε

ΜΟΤΑ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ

ΑΤΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ: ΣΥΝΟΔΩ

ΚΑΛΕΣΕΙ ΤΗ ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΗ

ΙΣΟΠΥΟΜΗΤΗΤΗΤΑ ΚΑΙ

ΑΡΕΤΗ

Ἀριθ. πρωτοκόλ. 380.

**Τῷ Παναγιωτάτῳ Θεοτάτῳ καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ
Κυρίῳ Γερμανῷ τῷ Ε' τῷ τρισεβάστῳ ἡμῶν Πατρὶ καὶ
Δεσπότῃ καὶ τῇ περὶ Αὐτὸν Ἀγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ.**

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἀγίου Ὄρους Ἀθῶ ὡς ἀνωτάτη τοῦ τόπου ἀρχὴ ἔχει πρὸς τῇ ἐπιλύσει τῶν μεταξὺ τῶν μοναχῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν, τῶν Σκητῶν, τῶν Κελλίων καὶ τῶν Καθισμάτων ἀναφυομένων προστριβῶν καὶ διενέξεων, τῇ συντάξει κανονιστικῶν πρὸς τοῦτο διατάξεων, τῇ ἐπικυρώσει τῶν ἐσωτερικῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν κανονισμῶν, καὶ τὴν ἐποπτείαν αὐτοῦ πρὸς ἀσάλευτον διατήρησιν τοῦ προαιωνίου ἀγιορειτικοῦ καθεστῶτος ¹, οὗ καὶ ἡ ἐλαχίστη μεταβολὴ καὶ μετατροπὴ δύναται οὐ μόνον νὰ διασαλεύσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐκ βάθρων νὰ ἀνατρέψῃ τὸ ὅλον δισχιλιετὲς περίπου τοῦ μοναχικοῦ ἡμῶν πολιτεύματος οἰκοδόμημα. Καὶ εἰ ἡ τάξις ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ ἔξω συστήμασιν ἐστὶν ἀναγκαία καὶ ἀπαραίτητος, πολλῷ μᾶλλον ἐν τοῖς

¹ Ἐκκλ. Ἀλήθεια. ἔτος ΛΔ' ἀριθ. 44.

ἐκκλησιαστικοῖς, ὅπερ καὶ ὁ θεηγόρος καὶ μακάριος Παῦλος παραγγέλλει λέγων «πάντα εὐσχημόνως γενέσθω», ¹ καὶ δὴ ἐν τοῖς ἀποταξαμένοις τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ μοναχοῖς καὶ τὴν κατὰ Θεὸν φιλοσοφίαν προελομένοις καὶ τὴν τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἐπιμέλειαν καὶ σωτηρίαν σκοπὸν καὶ τέλος προτιθεμένοις καὶ τὸν μονήρη καὶ ἀμέριμνον βίον ἀσπασαμένοις.

Τὴν τάξιν ταύτην τὴν θεοφιλῇ καὶ ἀξιόζηλον ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἀείποτε συνίστησι πᾶσι τοῖς ἡρημένοις κατὰ Θεὸν ζῆν καὶ τὸν ἀγιώνυμον τοῦτον τόπον κατοικεῖν, καὶ δὴ τῇ μερίδι ἐκείνῃ τῶν κελλιωτῶν, ἣτις ὅλως ἐξετραχηλίσθη καὶ περὶ ἄλλα τυρβάζει, καταλιποῦσα τὴν ἀγαθὴν μερίδα καὶ ὁδεύουσα τὴν σκολιὰν καὶ ἀνάντη ὁδὸν, τὴν εἰς τὴν ἀπώλειαν ἄγουσαν, καὶ οὐ διέλειπε δραστηριώτερον ἐπαγρυπνεῖν καὶ τὴν μέριμναν αὐτῆς κατατείνειν καὶ ἀδιαλείπτως τὴν φροντίδα κατατιθέναι, ὅπως, τὰ πατροπαραδότως ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς μοναχικῆς πολιτείας χρόνων μέχρις ἡμῶν καθεστηκότα ἱερὰ καθεστῶτα, περιφρουρῇ καὶ ἀλώβητα διαφυλάττῃ ἐκ ποδῶν ποιούμενῃ καὶ ριζηδὸν ἀνασπῶσα πανθ' ὅσα ὑπὸ ἀταξίας καὶ δι' ἑλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς καθεστηκυίας ἀρχὰς κατετολμήθησαν κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τοῦ φυλετικοῦ ἀνταγωνισμοῦ ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες πάντα χαλινὸν αἰδημοσύνης ἀπέρριψαν, καὶ πάντα σεβασμὸν πρὸς τὰς καθεστηκυίας ἀρχὰς ἀπέβαλον πρὸς ὄνειδος καὶ χλευασμὸν τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος, καὶ καταστρατήγησιν καὶ κατάλυσιν τῶν Ἱερῶν θεσμῶν καὶ καθεστώτων, καὶ καταφρόνησιν καὶ ἀπόρριψιν τῶν παναρχαίων καὶ προαιωνίων μοναστηριακῶν δικαιωμάτων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου καὶ πάσῃ δυνάμει καὶ θυσιᾷ πειρωμένη, ἵνα εἰς τὴν τάξιν καὶ εὐνομίαν ἐπαναγάγῃ τοὺς ἐκτραχηλισθέντας τούτους καὶ ταραξίας, τοὺς ἀνατροπεῖς τῶν Ἱερῶν καθεστώτων καὶ Κανόνων, τοὺς τὴν ἀλλοτριαν οὐσίαν

¹ α' Κορινθ. εδ' 40.

πειρωμένους διασπαθίσασθαι καὶ βία καταλαβεῖν, καὶ τοὺς Ἱε-
ροὺς Κανόνας καὶ τὰ σεπτὰ Πατριαρχικὰ Σιγίλλια καὶ τὰ πάν-
σεπτα καθεστῶτα καὶ τοὺς Γενικοὺς Κανονισμοὺς ἀναστηλοῦσα
καὶ σεβαστοὺς καθιστῶσα, καὶ τὸ εἰρηνικὸν καὶ εὐτακτον καὶ εὖ-
νομον ἐπιβάλλουσα, καὶ τὰ δίκαια ἐκάστης Ἱερᾶς Μονῆς περι-
θριγκοῦσα καὶ προστατεύουσα.

Α'.

Γνωστὸν τυγχάνει Ὑμῖν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι ἡ χερ-
σόνησος τοῦ Ἁθῶ, ἔχουσα ἐμβαδὸν περὶ τὰ 345 τετρ. χιλιόμετρα
ἐστὶν ἔδαφος μοναστηριακὸν, οὐδενὸς ἀτόμου κεκτημένου ἐν αὐ-
τῷ οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς κατὰ πλήρη κυριότητα.

Τὸ ἔδαφος τοῦτο ἀπ' αἰώνων ἐστὶ διανεμιμένον σχεδὸν κατ'
ἴσην ἀναλογίαν εἰς εἴκοσι Βασιλικὰς, Πατριαρχικὰς, Σταυροπη-
γιακὰς Ἱερὰς Μονὰς, ἰδρύματα εὐσεβῶν Βυζαντηνῶν Αὐτοκρατό-
ρων· ἐκάστης δὲ Μονῆς ἡ περιοχὴ, ὡς κτῆμα Ἱερὸν καὶ τῷ Θεῷ
ἀφιερωμένον, ἐστὶ κανονικῶς καὶ νομικῶς ἀναπαλλοτριώτος. Ἐπο-
μένως τὰ ἐν τῇ περιοχῇ ἐκάστης τῶν Ἱερῶν Μονῶν ὑπάρχοντα
μικρότερα ἰδίου τύπου μοναστηριακὰ ἰδρύματα, οἷον Σκῆται,
Κελλία, Καθίσματα καὶ Ἐρημητήρια, ὡς ἐξαρτήματα τῶν εἴ-
κοσι κυριάρχων Ἱ. Μονῶν, ἐστὶν ἀπολύτως ἀδύνατον, ἵνα ἀ-
πεμποληθῶσιν ἢ ἀπαλλοτριωθῶσιν, ὡς αὐτοὶ οἱ Ἱεροὶ Κανό-
νες, αἱ Αὐτοκρατορικαὶ Νεαραὶ καὶ τὰ ἄλλα ἔγγραφα μνημεῖα
καὶ ἡ Ἱερὰ παράδοσις διακελεύουσι.

«Τὰ τῆς Ἐκκλησίας μὴ ἀπεμπολεῖται» (ὁ Ἐπίσκοπος) λέ-
γει ρητῶς ὁ λη' Ἀποστολικὸς Κανὼν· ὁμοίως ἀπαγορεύει τὴν
ἐκποίησην τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ ἡ ρη' Ιουστινιάν-
ειος γεαρά. 1 Ἡ δὲ Ζ' Οἰκουμενικὴ Ἱερὰ Σύνοδος, πρὸς μείζο-
να ἀσφάλειαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ μοναστηριακῶν κτημάτων,
προβαίνει καὶ περαιτέρω, εἰς τὴν ἀκύρωσιν δηλονοῦν τῆς πρά-

1 Ράλλ. καὶ Ποτλῆ Σύνταγ. Ἱ. Καν. τόμ. Β'. σελ. 53 Ἀθην. 1852.

ξεως, δι' ἧς ἐγένετο ἡ ἐκποίησης ἢ ἡ ἔκδοσις τούτων, καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἐπισκόπου ἢ ἡγουμένου, τοῦ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀκινήτων ποιήσαντος μετὰ δόλου, διότι «Ἐφησε διὰ Μωϋσέως ὁ Θεὸς, λέγει ὁ Βαλσαμὼν, «τὰ τῷ Θεῷ προσφερόμενα μὴ ἀνταλλάττεσθαι, ἀλλ' ἀνεκποίητα μένειν». 1

Καὶ ὁ Ἱερὸς τῆς Ἀλεξανδρείας Κύριλλος τάδε κελεύει περὶ τοῦ ἀνεκποιήτου τῶν κειμηλίων καὶ τῶν ἀκινήτων κτήσεων. «Κειμήλια μὲν γὰρ καὶ κτήσεις ἀκινήτους, ἀνεκποιήτους τῆς Ἐκκλησίας σώζεσθαι χρη'» 2. Ἀναπόσπαστα δὲ καὶ ἀκίνητα κελεύει μένειν τὰ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μονῶν κτήματα καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς διὰ τριῶν αὐτοῦ χρυσοβούλλων, τοῦ μὲν ἐκδοθέντος κατὰ Ἰούλιον τῆς α' Ἰνδικτιῶνος σ'χ'νδ' — 1136 ἔτους, τοῦ δὲ κατὰ Μάρτιον τῆς στ' Ἰνδικτιῶνος τοῦ ε'χ'ξς' — 1158 καὶ τοῦ τρίτου κατὰ Ὀκτώβριον τῆς ζ' Ἰνδικτιῶνος τοῦ ε'χ'ξζ' — 1159. 3

Τὴν ἐκποίησιν τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων ἀπαγορεύει καὶ ὁ ὑπὸ τῆς Ὀθωμ. Κυβερνήσεως κυρωθεὶς κανονισμός. 4

Β'.

Τὸ διασπαθίζεσθαι τὴν κτηματικὴν περιουσίαν Μονῆς τιнос καὶ κατακυροῦσθαι ταύτην ἑτέρα Μονῇ ἢ καὶ εὐκτηρίῳ οἴκῳ, ρητῶς ἀπαγορεύει ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία δι' ἀποφάσεων αὐτῆς σεπτῶν καὶ ἐγκύρων ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπερειδομένων, ὅτε θεωροῦσα ταύτην ἀναφαίρετον καὶ ἀναπόσπαστον, μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, τῆς Μονῆς, ἀφ' ἧς ἀπεπειράθησαν τὴν ἀφαίρεσιν. 5

1. Ἐνθα ἀνωτέρω σελ. 594.

2. Κανὼν β'.

3. Ρ. καὶ Π. Τόμ. β' σελ. 598. Ἀλεξ. Κομνηνοῦ 1088. Μαν. Κομνηνοῦ 1159. Ἀνδρονίκου 1366. Κωνστ. Δούκα 1065 καὶ ἄλλ. πρβ. καὶ Πρωτοδ. Καν. Ζ'. Ἀντιοχ. κδ'. κε'. Καρθ. λδ'. μα' καὶ ἀλλαχοῦ.

4. Ὀθωμ. Κωδ. τόμ. γ' σελ. 280 ἀριθ. 3 καὶ 2817 ἀριθ. 52 καὶ 53.

5. Ρ. καὶ Π. τόμ. Ε' σελ. 119.

Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει δὲ συμβαίνει καί τι ὅλως ἰδιαίτερον. Αἱ Μοναὶ αὐταὶ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐν ταῖς κτήσεσιν αὐτῶν δι' ἰδίων δαπανῶν, ὡς ἐξάγεται ἐξ ἀρχαιοτάτων γραμμάτων τῶν πρώτων τῆς ἐρήμου οἰκιστῶν, ἀνήγειραν μικρότερα ἰδίου τύπου διάφορα καθιδρύματα ἐκκλησιαστικῶς τεθεσπισμένα καὶ πολιτικῶς κεκυρωμένα μετὰ ἢ ἄνευ σηκῶν, τὰ ὅποια παρέχονται ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ μικρᾷ τιμῇ ὑφ' ὠρισμένους ὅρους, μεθ' ὠρισμένης καλλιεργησίμου γῆς, ἐφ' ὅρου ζωῆς, εἰς τρία πρόσωπα ὠρισμένα καὶ ἀρεστὰ ταῖς κυριάρχois Μοναῖς, ὅπως ἐν αὐτοῖς ὑπὸ τὴν κυριότητα καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν κυριάρχων Ἱερῶν Μονῶν τὸν ἀπράγμονα καὶ ἀπερίσπαστον βίον ἀσκῶσι καὶ τὴν εἰρηνικὴν καὶ ἔνθεον ζωὴν βιώσι. Πάντες οὗτοι οἱ μονασταὶ εἴτε ἐρημίται λέγονται, εἴτε καλυβῖται, εἴτε σκητιῶται, εἴτε κελλιῶται, εἴτε ὅπως ἄλλως, οὐδεμίαν οὐδέποτε κυριότητα ἢ κατοχὴν ἐκτήσαντο ἐν τοῖς ἀσκητηρίοις αὐτῶν τούτοις, ἀλλ' ἀείποτε, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν Μονῶν, ὑφ' ἧς διατελοῦσιν οὗτοι, μέχρι σήμερον, ὡς ἔκ τε τῶν ἐγγράφων μνημείων καὶ τῆς παραδόσεως καταφαίνεται, τὴν ἰδίαν κυρίαρχον Μονὴν Κεφαλὴν ἀναγνωρίζουσι καὶ προστάτιδα καὶ ἀρχὴν καὶ διὰ ταύτης ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα καὶ τὰς ἄλλας ἀρχάς.

Τοῦτο καταδηλοῦται καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μοναστηριακῶν ἐγγράφων, ὁμολόγων ἐνταῦθα καλουμένων, δι' ὧν τὰ ἐξαρτήματα ταῦτα τῶν Μονῶν ἐπὶ ὠρισμένοις ὅροις ἐκχωροῦνται τοῖς διαφόροις τούτοις μοναχοῖς, καὶ τὰ ὅποια ἐν ταῖς πλεῖσταῖς καὶ οὐσιώδεσι διατάξεσι, ταῖς ἀναγραφομέναις ἐν τε τοῖς ἀρχαιοτέροις καὶ τοῖς μετ' ἔπειτα, ὡς καὶ τοῖς νῦν ὁμολόγοις, συμφωνοῦσι πλὴν ἐναλλαγῶν τινων κατὰ τὸ λεκτικόν. 1 Ἐκ τῆς μετὰ θάνατον αὐτῶν, ἄνευ νομίμου κληρονόμου ἐν τῷ ὁμολόγῳ ἐγγεγραμμένου, ἐπιστροφῆς τοῦ κελλίου εἰς τὴν κυρίαρχον Μονήν, ὡς ἀναφαιρέτου αὐτῆς καὶ ἀναποσπάστου ἰδιοκτησίας οὔσης

1. Γεν. Καν. Ἀγίου Ὄρους ἀριθ. 158.

ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, καὶ ἀποδεικνυμένης τοιαύτης ἐκ τῶν ἰδιοκτητικῶν τῶν Βυζαντηνῶν Αὐτοκρατόρων ἐγγράφων καὶ χρυσοβούλλων, οὐχ ἦττον καὶ ἀπὸ τῶν κατὰ καιροὺς ἐκδοθέντων Σουλτανικῶν Φερμανίων καὶ Βερατίων.

Ἡ κυριαρχία τῶν Μονῶν καὶ ἡ εἰς αὐτὰς ὑποτέλεια τῶν μοναστῶν τούτων καταδείκνυται καὶ ἐκ τῆς ὀφειλομένης πρὸς τὴν κυρίαρχον Μονὴν ἀπολύτου ὑπακουῆς καὶ εὐπειθείας· ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως ἢ μὴ τοῦ κατὰ καιροὺς Δικαίου τῶν Σκητῶν· ἐκ τῆς καθ' ὑποχρέωσιν μεταβάσεως τῶν σκητιωτῶν καὶ κελλιωτῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς καὶ προφάσεως, εἰς τὰς κοινὰς τῶν Μονῶν ἐργασίας, τὰς λεγομένας παγκοινίας, οἷον εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τοῦ σίτου τοῦ ἐκ πλοίου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν λεπτοκαρύων, τῶν ἐλαιῶν, τῶν σταφυλῶν, ἐπὶ τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας εἰς ἐκάστην παγκοινίαν, εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Μονῆς, καὶ εἰς ἄλλας ἐπείγουσας ἐργασίας, τὴν ἐμφάνησιν πολλῶν ἀπαιτούσας. Ἐκ τῆς μετὰ ἄδειαν τῆς Μονῆς κουρᾶς τῶν μοναχῶν 1 καὶ τῆς εἰς τὰ κελλιωτικὰ ὁμόλογα ἐγγραφῆς οὐχὶ τοῦ τυχόντος, ἀλλὰ τοῦ πειθαρχοῦντος πρὸς τὴν κυρίαρχον Μονὴν καὶ τὸν Γέροντα τοῦ κελλίου ἢ τῆς καλύβης καὶ εἰρηνοποιοῦ μοναχοῦ. Ἐκ τῆς μετὰ ἄδειαν τῶν κυριάρχων μονῶν κοπῆς φωταξύλων καὶ οἰκοδομησίμου ξυλείας πρὸς ἐπισκευὴν ἢ ἀνακαίνησιν τοῦ κελλίου ἐκ τῆς περιοχῆς ἢ τοῦ δάσους, εἴγε ὑπάρχει τοιοῦτον, τοῦ κελλίου. 2 Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ κελλίου ὑπὸ τοῦ κατόχου αὐτοῦ οὐχὶ εἰς οἷονδήποτε οὗτος θέλη, ἀλλ' εἰς πρόσωπον ἀρεστὸν τῇ κυριάρχῳ Μονῇ 3. Ἐκ τῆς μετὰ θάνατον τοῦ Γέροντος τοῦ κελλίου πληρωμῆς ὑπὸ τοῦ δευτέρου τοῦ τριμεριδίου 4 καὶ τῶν ἄλλων ὠρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ λόγῳ κυριαρχικῶν δικαιωμάτων.

1. Γεν. Καν. ἀριθ. 159.

2. Γεν. Καν. Ἀγ. Ὁρους 168,

3. Ἀρθρ. 158 Ὁθωμ. Κωδ. τόμ. γ' σελ. 2, 824. ἀριθ. 87.

4. Κελ. ὁμολ. Σιγιλλ. τοῦ 1909 σελ. 12, ὁθ. κ. σελ. 2831. ἀριθ. 115. Σιγιλλ. Πατρ. Σωφρονίου ἀρθ. Δ'.

Ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ παρακαταθεῖναι τὴν μοναστηριακὴν ὁμολογίαν τοῦ κελλίου ἢ τῆς καλύβης εἰς ἐνέχυρον ἔνεκα δανείου 1. Ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς πωλήσεως τοῦ κελλίου δι' ἐκτιμήσεως ἢ πλειοδοσίας, ὅταν οἱ κελλιῶται δὲν συμμορφῶνται πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν κυριάρχων Μονῶν, τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου, ἢ ζῶσι βίον σκανδαλώδη καὶ ἀσύμφωνον πρὸς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν 2 ἢ ἐξ ἀμελείας, ἢ ἄλλης οἰασδῆποτε αἰτίας, δὲν καλλιεργῶσι τὰ κελλία· ἀλλ' ἀφίνουσι ταῦτα ἔρημα καὶ καταστρέφονται. 3 Οὐδὲ ἡ ἐπισκευὴ τῶν σκητῶν ἢ τῶν κελλίων ἐπιτρέπεται ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τῶν κυριάρχων Μονῶν, ὅπερ οὐδὲν ἕτερον δηλοῖ εἰμὴ τὴν ὑποτέλειαν αὐτῶν· ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ ἀνεγέρσεως ἐκ νέου, ἢ ἀνεγέρσεως νέων παραρτημάτων, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἄδεια τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος· καὶ τέλος ἐκ τῆς κινητῆς προικὸς τῶν κελλίων καὶ τῶν καλυβῶν, ἣτις μεταβιβάζεται ἀπὸ ἀγοραστοῦ εἰς ἀγοραστήν ἐν περιπτώσει μεταπωλήσεως αὐτῶν.

Γ'.

Ἀτυχῶς ἐπὶ τῶν ἐσχάτων τῆς δουλείας χρόνων, καθ' οὓς καὶ οἱ ῥῶσοι ρασοφόροι ὑπεισέδυσαν ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἄθω, πνεῦμα, καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς προσευχῆς, τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς τῶν γηϊνῶν ἀποχῆς, ὑλοφροσύνης καὶ φυλετισμοῦ, ἄγνωστον ὅλως τέως ἐν τῷ κλίματι ἡμῶν, ἐκ τοῦ Βορρᾶ βιαίως πνεῦσαν μικροῦ δεῖν παρέσυρε τὸν σεμνὸν καὶ ἀρχαιοπρεπῆ τῶν κελλίων ἰδίᾳ τύπον, καὶ ἀπεξήρανε πᾶσαν ἀρετὴν, μετέβαλε δέ καὶ τὴν πολιτείαν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων μοναχῶν ἀπὸ ἀκτήμονος εἰς ἀκόρεστον πρὸς συλλογὴν ὕλης ἔφεσιν καὶ δίψαν ἀπὸ ἐρημικοῦ καὶ

1. αὐτοῦ ἀρθ. 162.

2. Γεν. Καν. ἀριθ. 171 καὶ Πατρ. Σιγγιλλ. τοῦ 1909 σελ. 13—14.

3. Αὐτόθι ἀριθ. 186.

ἡσυχίου βίου εἰς πολυθόρυβον καὶ πολυδαίδαλον οὕτως ὥστε καὶ τὰ ἱερὰ αὐτὰ καὶ ὅσια ἐμπαίζουσι καὶ μυκτηρίζουσι, τιμολόγια τῶν διαφόρων ἱεροτελεστιῶν καὶ θείων λειτουργιῶν καταρτίσαντες, οἱ πρὸς σωτηρίαν δῆθεν τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἐνταῦθα κατελθόντες καὶ τὸν ἀγιώνυμον τοῦτον τόπον οἰκοῦντες ρῶσοι κελλιῶται, καὶ εἰς τὸν εὐπιστον καὶ εὐαπάτητον ρωσικὸν λαὸν κατὰ χιλιάδας καθ' ἑβδομάδα ἑξαποστέλλοντες πρὸς ἑξαπάτησιν αὐτοῦ καὶ ὑπεξαίρεσιν τοῦ ἄρτου τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἵνα οὗτοι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ τὸν βίον διάγωσι, καὶ ὄργια ἐν τε Κωνσταντινουπόλει καὶ Ρωσίᾳ, ὅπου ἄνευ τοῦ Ἱερατικοῦ ἐνδύματος μεταβαίνουσι, διαπράττωσιν, εἰμὴ ἡ Ἱερὰ Κοινότης δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ ἐν καιροῖς τὰ μάλιστα χαλεποῖς συνεκράτει αὐτοὺς καὶ ἀνεχαίτιζεν ἀπὸ τοῦ ὀλεθρίου καταβασμοῦ, ὃν ἔλαβον, κηδομένη, ἅτε μήτηρ φιλόστοργος οὔσα, πάντων τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἀσκουμένων μοναχῶν ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ ἐθνότητος, αὐτῶν τούτων πρωτίστως τῶν ὑπονομέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν πολιτείας, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἱερῶν καθεστώτων καθ' ὧν τὰ πεπυρωμένα αὐτῶν βέλη ἔβαλλον ἀπὸ τοῦ θεοστυγοῦς καὶ θεομισήτου φυλετισμοῦ τοῦ παρρωσιτισμοῦ ὀρμώμενοι. Τὴν ἀλλοίωσιν καὶ τὴν καταστρατήγησιν τοῦ παναρχαίου ἀγιορειτικοῦ καθεστώτος καὶ τῶν ἱερῶν θεσμῶν καὶ σεβαστῶν διατάξεων ὡς καὶ τὸν ἔκλυτον τῶν ρώσων κελλιωτῶν βίον βουλομένη προλαβεῖν ἡ Ἱερὰ Κοινότης, προέβη τὸ μὲν εἰς τὴν διὰ τοῦ ΝΑ' πρακτικοῦ αὐτῆς τοῦ ληφθέντος τῇ 21ῃ Σεπτεμβρίου 1888, ἀπέλασιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου τῶν δύο γραμματέων τῶν ἀσεβῶν ρωσικῶν ἐγκυκλιωδῶν γραμμάτων, Πέτρου Χοὺς καὶ Στεφάνου Θ. Μάρκου, καὶ τὴν παῦσιν ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐργασίας τοῦ ρώσου μοναχοῦ Μελχισεδέκ, ἐπὶ ἀπειλῇ ἀπομακρύνσεως καὶ τούτου ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὄρους, φρονοῦσα ὅτι οὕτω καὶ ἡ τάξις αὕτη τῶν κελλιωτῶν συναισθανομένη τὸ μέγα, ὅπερ διαπράττει, ἀσέβημα, θὰ ἔπαυε τοῦ ἀνιέρου καὶ ἱεροκαπηλικοῦ τούτου ἔργου· ἀλλ' ἀτυχῶς, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐδείχθη, ἐψεύσθη τῶν ἐλπί-

δων, διότι οἱ παράνομοι οὗτοι καὶ ἀσεβεῖς κελλιῶται οὐκ ἠβου-
λήθησαν συνιέναι, τὸ δὲ εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦδε τοῦ ἐγκυκλίου
πρὸς τὰς Ἱερὰς Μονάς. «Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὡς ἀρχὴ ἀνωτάτη
τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου ἐκ καθήκοντος, ᾧ περιβέβληται, τέτα-
κται φρουρὸς ἄγρυπνος τῆς τηρήσεως τοῦ καθεστῶτος, ὅπερ
ἀσινὲς ἄχρη δεῦρο κεκληροδότηται ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν
πατέρων ὡς παρακαταθήκη ἱερὰ, δι' ἧς ἐν μακραίῳ ἐποχῇ διε-
σώθησαν τὰ εὐαγῇ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου σκηνώματα· ἡ αὖ-
στηρὰ τήρησις τοῦ καθεστῶτος τούτου, ἣν ἐκείνη ἥτις ὁμολο-
γουμένως, ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων καιρικῶν μεταβολῶν, διέσωσε
τὰ Ἱερὰ Μοναστήρια· ἡ τήρησις ἄρα τοῦ καθεστῶτος τούτου
ἐπιβάλλεται τῇ Κοινότητι ὡς καθῆκον ἐκ τῶν πρωτίστων, οὐ
μὲν δ' ἀλλὰ καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς, αἵτινες ἀείποτε διὰ συνερ-
γασίας ἀδελφικῆς ὀφείλουσι συντελεῖν εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ
καθεστῶτος τούτου καὶ τὸ ἀναλλοίωτον ὡς οἶόν τε τοῦ μοναχικοῦ
βίου. Δυστυχῶς ἀπὸ τινος χρόνου τὸ καθεστὼς τοῦτο, τὸ κανο-
νίζον τὰς σχέσεις καὶ διαγράφον τὰ καθήκοντα τῶν μονοχῶν ἐν
ταῖς τάξεσιν, εἰς ἃς ἀνήκουσιν οὗτοι, εἴτε ὡς κελλιῶται, εἴτε ὡς
σκητιῶται, εἴτε ὡς ἄλλοι τινὲς, φαίνεται ὅτι δὲν τηρεῖται ὑφ'
ἀπάνταν μετὰ τοῦ αὐτοῦ σεβασμοῦ (ὀλίγη προσοχὴ, ἐν βλέμμα
εἰς τὸν βίον τῶν κελλίων δύναται νὰ πείσῃ τὰς Ἱερὰς Μονάς,
ὅτι πνεῦμα καινοφανὲς, τάσις τις καὶ ἀμιλλα πρὸς καινοτόμους
τοῦ βίου τούτου ἐκτροπὰς, ἤρξατο ἐγκαινιζομένη ἐν τῷ Τό-
πῳ) μετὰ τῆς αὐτῆς, ὡς καὶ πρότερον, ἀγνόητος, μετὰ τῆς Ἱε-
ρᾶς ἐκείνης εὐλαβείας καὶ αὐταπαρνήσεως, ἥτις ἐχαρακτήριζε
τοὺς ἀειμνήστους ἡμῶν πατέρας, ὑπ' ἐνίων ἐκ τῶν κελλιωτῶν
οἵτινες δημιουργοῦσι καθεστὼς νέον ἐν τῷ Τόπῳ καὶ ἀνεπαι-
σθήτως παραλύουσι τὸν βίον τὸν κελλιωτικὸν εἰς ἄλλον τινά.

Ἐν πρώτοις ἐναντίον τῶν ὁμολόγων, ἅτινα κρατοῦσιν εἰς
χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς φαίνεται ὠρισμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναγνω-
ρισμένων ἐν αὐτοῖς κατοίκων καὶ τὰ καθήκοντα, ἅτινα ὀφείλου-
σιν ἐπιτελεῖν οἱ μοναχοὶ, ἔνιοι τῶν κελλιωτῶν τοῦ προορισμοῦ καὶ

τῆς τάξεως τῆς ἑαυτῶν ἐπιλαθόμενοι περὶ καινὰ τινα καὶ μεγάλα τυρβάξουσιν ἤδη, μεγάλοι ἐκ μικρῶν ἐπιθυμήσαντες γενέσθαι, καὶ τὰ συντεθειμένα ἄδεως παραβαίνοντες νέας ἐκάστοτε κατατολμῶσι παραβάσεις καὶ νέου γίνονται εἰσηγηταὶ βίου, καὶ ἀποδεικνύουσιν οὕτω περιτράνως ὅτι παρεγνώρισαν τὴν τάξιν τοῦ βίου, εἰς ἣν ἀνήκουσι μετὰ θέρμης καὶ ζήλου ἐργαζόμενοι εἰς κατάρριψιν καὶ κατάργησιν τῶν θεσμῶν ἐκείνων, ἅτινα ὡς ὑποχρεώσεις ρητῶς ἀνέλαβον διὰ τῶν ὁμολόγων ἀπέναντι τῶν Μονῶν· ἀφ' οὗ πρωτίστως ἐπηύξησαν τὰ κελλία διὰ νέων ὑπερηφάνων καὶ ὑψηρεφῶν οἰκοδομῶν μετὰ Ἐκκλησιῶν εὐρειῶν καὶ δυσαναλόγων, συνήγαγον ἐν αὐτοῖς σμῆνος ὅλον ἀγνώστων ρασοφόρων, οἵτινες τὸ πιναρὸν τοῦ μοναχοῦ ὑποδυσάμενοι τριβάνιον περὶ πᾶσαν ἄλλην καταγίνονται ἐνασχόλησιν ἢ περὶ τὴν ἐξάσκησιν τῆς φίλης ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀγνοῦ μοναχικοῦ βίου· ὅθεν ἡ καθ' ὁμίλουςσυγκέντρωσις τοιούτων ἀγνώστου προελεύσεως καὶ διαγωγῆς ἀνθρώπων ἐντισι τῶν κελλίων δικαίαν γεννᾷ ἀπορίαν τί ἄρα καὶ σκοπῇ αὕτη γιγνομένη καὶ τίνας ἔχῃ τοὺς πρὸς διατροφὴν καὶ συντήρησιν αὐτῆς πόρους; Σκληρὸν, ἀλλ' ἀληθὲς εἰπεῖν, οἱ εὐσεβεῖς οὗτοι τοῦ Κυρίου μαθηταὶ νέους διήνοιξαν ἑαυτοῖς πόρους, πλουσίας ἀποκομίζοντες τὰς ὀφελείας, ἐκμεταλευόμενοι τὸ ἀγαθὸν τῆς ἐλεημοσύνης αἴσθημα δι' ἀλληλογραφίας, ἣν σπουδαίαν καὶ ἐπιβάλλουσαν κατήρτησαν πρὸς τοὺς ἐν Ρωσίᾳ ὀρθοδόξους, λαμβάνουσι χρῆμα πρὸς οὐδὲν τὸ ἕτερον αὐτοῖς συντελοῦν ἢ πρὸς τὸ ὑποθάλψαι τὴν ἀργίαν, πρὸς τὸ ἐκλύσαι τὸν μοναχικὸν βίον, πρὸς τὸ φιλοδωρῆσαι τῷ Τόπῳ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν κακίαν καὶ διαφθορὰν καὶ πρὸς τὸ μεταβαλεῖν τέλος τὰ κελλία εἰς ἐνδαιτήματα ραστώνης.

Ἡ Κοινότης πρὸ τοιαύτης καταστάσεως δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν ἑαυτῆς προσοχὴν καὶ μέριμναν περὶ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἔσται δυνατὴ ἡ διόρθωσις αὐτῆς, ἢ πρόληψις δὲ δυσαρέστων διὰ τὸν ὅλον τόπον συνεπειῶν. Ἐφ' ᾧ καὶ διασκεψαμένη καταγγέλλει σήμερον τὴν κατάστασιν ταύτην εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς,

ἀφ' ὧν τὰ κελλία ἐξαρτῶνται, καὶ γνωστοποιεῖ αὐταῖς ὅτι τὰ κελλία δέον νὰ μένωσιν, ἀείποτε ὡς κελλία, μὴ ἀλλάσσοντα προορισμὸν, θὰ μείνωσι δὲ πράγματι τοιαῦτα, ὡς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἐὰν αἱ μοναὶ ζητήσωσι τὴν πιστὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὁμολόγων· πρωτίστως δέον νὰ περιορίσωσι τὸν ἀριθμὸν, τῶν ἐν αὐτοῖς κατοικούντων, εἰς τὰ ἐν τῷ ὁμολόγῳ πρόσωπα· νὰ ἀπαγορεύσωσιν αὐστηρῶς τὴν ἐνοίκησιν καὶ διαμονὴν καβιωτῶν, τὴν μάστιγα ταύτην τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ὑφ' ἧς ἀπειλεῖται ὁ Τόπος· νὰ παύσωνται αἱ Μοναὶ χορηγοῦσαι τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εὐρύνειν καὶ μεγαλύνειν τὰ κελλία διὰ νέων οἰκοδομῶν καὶ Ἐκκλησιῶν· νὰ ἀπαγορεύσωσι τὴν χρῆσιν κωδῶνων, ἐπιτροπομένου ἐνὸς μόνον μικροῦ, κώδωνος, κατὰ τὴν ἑκπαλαί τάξιν· νὰ μὴ ἐπιτρέπηται τοῖς κελλιώταις καὶ σκητιώταις νὰ κείρωσι μοναχοὺς ἄνευ προηγουμένης γραπτῆς ἀδείας τῶν Μονῶν, ὅποτε κειρομένου τινὸς δέον ἢ Μονὴν νὰ δίδῃ ἀπόδειξιν ἐνφράγιστον, τοιάνδε δηλοῦσαν τὸν χρόνον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ καρέντος μοναχοῦ («ὁ φέρων τὸ παρὸν (δεῖνα) ἐκάρη μοναχὸς τῇ ἀδείᾳ τῆς Μονῆς ἡμῶν (δεῖνα) τῇ....»). Ὁ μὴ φέρων τοιαύτην ἀπόδειξιν δὲν θέλει ἀναγνωρίζεσθαι παρὰ τῆς Μονῆς, θὰ τιμωρῆται δ' αὐστηρῶς καὶ ὁ Γέροντας ὁ κείρας αὐτὸν μοναχόν· νὰ ἀπαγορεύσωσι τὴν ἀλληλογραφίαν, ἣν διεξάγουσι στέλλοντες εἰς Ρωσίαν καθ' ἑβδομάδα χιλιάδας ὅλας γραμμάτων δι' ἀργυρολογίαν, πορισμὸν οὕτω τὴν εὐσέβειαν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ποιούμενοι, καὶ ἐν γένει νὰ ἐπιβάλωσι τοῖς κελλιώταις τὸν βίον ἐκεῖνον, ὅς ἑκπαλαί ἀνήκει αὐτοῖς καὶ ἀφ' οὗ νῦν ἐξετράπησαν.

Αἱ Μοναὶ τὴν ταχίστην δέον νὰ θέσωσιν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ἀνωτέρω· ἄλλως ἐχέτωσαν ὑπ' ὄψει ὅτι αὐταῖς χερσὶν ἐτοιμάζουσι τὰ σάβανα καὶ τὴν κηδεῖαν τοῦ διὰ πολλῆς τιμῆς ἀγομένου καὶ ἀνὰ τὰ στόματα πάντων μετὰ τόσου κόμπου, μετὰ τόσης ὑπερηφανείας περιφερομένου καθεστῶτος· ἐχέτωσαν ὑπ' ὄψει ὅτι ἐκείνη τῶν Μονῶν, ἥτις ἀμελήσει τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρων, βαρεῖαν θέλει ὑπέχει εὐθύνην ἐνώπιον τῆς Κοινότητος ὡς ἀρχῆς,

ἐνώπιον αὐτῆς τῆς Ἱστορίας, ἥτις θέλει κρίνει τὰ γεγονότα ὡς ἔργα ἡμέτερα, ὡς ἔργα ἀνθρώπων μὴ ἐπιτελεσάντων τὸ ἑαυτῶν καθῆκον, ἀξίων δ' ἄρα κατακρίσεως καὶ τιμωρίας. Ταῦτα φέροντες εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν διατελοῦμεν λίαν φιλαδέλφως.

Δ'.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐγκυκλίου τούτου καὶ μόνον πρὸς περιφρούρησιν καὶ προστασίαν τῶν Ἱερῶν καθεστώτων, ἀλλὰ προέβη καὶ περαιτέρω, ἀφ' οὗ πάντα τὰ μέσα τῆς ἐπεικειάς καὶ τῆς νομιμότητος ἐξήντλησε πρὸς διόρθωσιν καὶ ἐπαναφορὰν εἰς τὴν εὐθειαν καὶ νόμιμον ὁδὸν τῶν τοιούτων ἐπιβούλων ἐχθρῶν τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῆς παραβιάσεως τῶν Ἱερῶν καθεστώτων, ὧν τὴν ἀκριβῆ τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν καθῆκον ἑαυτῆς ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον θεωρεῖ.

Οἱ κώδικες τῆς Ἱερᾶς Κοινοῦτος βρύθουσιν Ἱερῶν ἀποφάσεων πρὸς προστασίαν τῶν Ἱερῶν καθεστώτων συνταχθεισῶν, ἐξ ὧν εἰς πίστῳσιν προσάγομεν τὰς ἐλαχίστας ταύτας, καταδεικνυούσας τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον καὶ τὸν ἀπεριόριστον σεβασμὸν, ὃν εἶχον πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις καὶ τὰ σεπτὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου οἱ συντάξαντες καὶ ὑπογράψαντες αὐτάς.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης διὰ πράξεως αὐτῆς ληφθείσης τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 1882 ἔτους ἐν τῇ ΝΒ' συνεδρίᾳ αὐτῆς, ἵνα παραλίπωμεν τὰς προγενεστέρας, προέβη τῇ αἰτήσῃ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ρωσικοῦ εἰς τὴν ἔξωσιν τοῦ ἑλλήνος χατζῆ Γεωργίου ἐκ τοῦ ρωσικοῦ κελλίου «ὁ Ἅγιος Στέφανος» ὡς μὴ συμμορφουμένου πρὸς τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Τὴν 15ην Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, πρὸς δὲ καὶ διότι ἀντεστρατεύετο εἰς τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου, προέβη ἡ Ἱερὰ

Κοινότης ἐν τῇ ΝΖ' συνεδρία αὐτῆς εἰς τὴν ἔξωσιν ἐκ τοῦ Καρακαλληνοῦ κελλίου «ὁ Ἅγιος Γεώργιος» τοῦ Ἑλλήνος μοναχοῦ Γαβριήλ.

Ἐν δὲ τῇ Ρ' συνεδρία, τῇ συγκροτηθείσῃ τῇ 28ῃ Νοεμβρίου 1883, καὶ τῇ ΡΔ' τοῦ αὐτοῦ ἔτους διαμαρτύρεται, πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἰβήρων κατὰ τοῦ κελλιώτου αὐτῆς Βενεδίκτου μοναχοῦ ἐκ τοῦ κελλίου «ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» ὡς παρανόμως αὐξήσαντος τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῷ κελλίῳ μοναχῶν ἀπὸ τριῶν εἰς πεντήκοντα (50) καὶ ζητεῖ τὴν ἔξωσιν τῶν ὑπεραρίθμων.

Καὶ οὐ μόνον τοιαύτας ἀποφάσεις λαμβάνει ἐν τῷ δικαίματι αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ὡς ἀνωτάτη τοῦ Τόπου ἀρχή, ἀλλὰ καὶ πράξεις ἀντιβαινούσας εἰς τὰ πανάρχαια καὶ πάνσεπτα καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου ἀκυροῖ, ὡς ἔπραξε τῇ 15ῃ Νοεμβρίου 1893 ἀκυρώσασα τὸ κελλιωτικὸν ὁμολόγον τῆς 16ης Αὐγούστου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου, ἐν μεσοηγουμενείᾳ, ἐπωλήθη τὸ παρὰ τὰς Καρυὰς κελλίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἑσφιγμένου «οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι» εἰς τὸν Νεόφυτον ἱερομόναχον Μπουραζέρην, καὶ τὸ συμβόλαιον τῆς 18ης Αὐγούστου 1894 δι' οὗ συνωμολογήθη ἡ μετατροπὴ τοῦ κελλίου τούτου εἰς σκήτην Ρωσικὴν, παρὰ τὸ ἀνωτέρω Ἐγκύκλιον, τὸ 67ον ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Μοναστηρίων ρητῶς διαλαμβάνον, ὅτι «ἄνευ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῆς Συνάξεως καὶ ἀδείας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, οὐδὲν Μοναστήριον δύναται νὰ καταρτίσῃ καὶ σχηματίσῃ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει νέαν σκήτην» 1 καὶ τὰ Σιγιλιώδη γράμματα τῆς Ἐκκλησίας, ἅτινα ἀπαγορεύουσι τὴν μετατροπὴν κελλίων εἰς σκήτας, ὅπερ ἐστὶν ὅλως σπάνιον καὶ ἐξαιρετικὸν καὶ μόνον ἔνεκα λίαν σπουδαίων λόγων ἐπιτρεπόμενον, καὶ τότε μετὰ προηγουμένην συγκατάθεσιν τῆς κυριάρχου Μονῆς, ἔγκρισιν τῆς Ἱερᾶς

1, Ὁθ. κωδ. τομ. Γ', σελ. 2819,

Κοινότητος καὶ ἐπικύρωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅροι, οἵτινες πρὸς ἐπίτευξιν τούτου εἰσὶν ἀπαραίτητοι· ἄλλως ἢ πρᾶξις ἀφ' ἑαυτῆς ἐστὶν ἄκυρος, ὡς καὶ πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς μετατροπῆς τοῦ κελλίου εἰς σκήτην πρακτικὰ καὶ λοιπὰ ἔγγραφα, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. αὐξ. 156 ἀποφάσεως αὐτῆς ἐκδοθείσης τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου 1894.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ἡ ἀγρόνως φυλάττουσα τὴν ἀπαραχάρακτον τήρησιν τῶν Ἱερῶν καθεστώτων, καὶ αἵτησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου, περὶ ἐγγραφῆς ἐν τῷ ὁμολόγῳ τοῦ ἐν Καρυαῖς κελλίου αὐτῆς «ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» δύο Γερόντων, ἀπέρριψεν ἐν τῇ ΜΓ'. συνεδρία αὐτῆς τῇ συγκροτηθείσῃ τῇ 30ῃ ὁκτωβρίου τοῦ 1909, ὡς παράνομον καὶ ἀντιστρατευομένην εἰς τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Τοιαύτην ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον αἵτησιν ὑπέβαλε τρεῖς καὶ ὁ Ρῶσος Ἱερομόναχος Παντελεήμων, Καρακαλληνὸς κελλιώτης, τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι κατὰ τὴν ΚΖ'. συνεδρίαν, τὴν ΚΘ'. καὶ τὴν ΛΖ' τοῦ 1910 ζητῶν τὴν ἐγγραφὴν ἐν τῷ κελλιωτικῷ ὁμολόγῳ δώδεκα προσώπων καὶ ἀπεριόριστον ἀριθμὸν μὴ ἐγγεγραμμένων τοιούτων· ἀλλὰ καὶ αὕτη διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀπερρίφθη παμψηφεί.

Ἐπραξε δὲ τοῦτο, ὁ ἐν λόγῳ Ἱερομόναχος, ἵνα νομιμοποιήσῃ τὸ εἰς χεῖρας αὐτοῦ εὕρισκόμενον παράτυπον ἔγγραφον ἀπὸ τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1897, παρανόμως δοθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου, καὶ διαλαμβάνον δώδεκα πρόσωπα! Τὸ παράνομον τοῦτο ἔγγραφον «ὡς προσκροῦον ἀντικρὺς πρὸς τὰ πανάρχαια σεβαστὰ ἔθιμα καὶ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου» ἠκύρωσεν ἡ Ἱερὰ Κοινότης διὰ τῆς Ν' ἀποφάσεως αὐτῆς, ληφθείσης τῇ 23ῃ Νοεμβρίου 1894, καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, «ἀλλὰ καὶ διότι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Καρακάλλου οὐδὲν δικαίωμα εἶχεν, ἵνα ἐκδώσῃ ἕτερον οἷονδῆποτε συμφωνητικὸν ἔγγραφον ἀφορῶν εἰς τὴν μείωσιν ἢ αὐξήσιν τῶν καθοριζομένων τριῶν κελλιωτικῶν προσώπων, ἅτινα ἀναφέρονται ἐν ἅπασι τοῖς

κελλιωτικοῖς ὁμολόγοις συμφώνως τοῖς ἐπικρατοῦσι καθεστῶσι».

Θέλων δὲ ὁ ἐν λόγῳ Ρῶσος κληρικὸς ἵνα ἐκ παντὸς τρόπου καταπατήσῃ τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς Μονῆς Καρακάλλου καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τοῦτο, προέβη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τόλμημα ὃ τάλας φρονῶν ὅτι οὕτω θὰ ἐνοχοποιή τὴν κυρίαρχον αὐτοῦ Μονήν.

Διέταξε δηλαδή τὸν ὑπάλληλον αὐτοῦ τὴν ἐσπέραν τῆς 13ης πρὸς τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1903 καὶ ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως ἐπυροβόλησε τὸν ἡμίονον αὐτοῦ· τὴν ἐπομένην δὲ κατήγγειλε τὸν δασοφύλακα τῆς Μονῆς, αὐτὸν ἐκεῖνον ὅστις τὰς παρανόμους αὐτοῦ πράξεις κατήγγειλεν εἰς τὴν Μονήν, ὡς ἀποπειραθέντα ἵνα δολοφονήσῃ αὐτόν! Γενομένων ὅμως ἀνακρίσεων καὶ ἐξαχθείσης καὶ τῆς σφαίρας ἐκ τοῦ μηροῦ τοῦ ἡμιόνου, ἥτις ἦν σφαῖρα περιστρόφου καὶ οὐχὶ Γκρᾶ, ὡς εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα καὶ τὸν Καϊμμακάμην κατήγγειλεν, ἀπεδείχθη συκοφάντης καὶ αὐστηρῶς θὰ ἐτιμωρεῖτο, εἰ μὴ ἐπενέβαιnen ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Πρόξενος Ρῶσος ἐνεργῶς ἐνεργήσας ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ ταραχοποιὸς οὗτος Ρῶσος κληρικὸς εἰς τόσας προέβη καταστρατηγήσεις τῶν καθεστώτων τοῦ Τόπου καὶ τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου, ὥστε ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῆς σεπτῆς ἡμῶν Μητρὸς Μελ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ καθαιρέσεως κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5625 σεπτὸν Πατριαρχικὸν γράμμα ἀναγνωνθὲν ἐν τῇ ΝΔ' συνεδρίᾳ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῇ συγκροτηθείσῃ τῇ 2α ὁκτωβρίου 1906.

Τυχὼν δὲ ὕστερον, τῇ ἐπεμβάσει τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας, τῆς συγγνώμης αὐτῆς δι' ἀπάτης, ὑποκριθεὶς τὸν ἐτοιμοθάνατον, ἤρξατο καὶ αὐτίς τῶν προτέρων καὶ χειροτέρων παρανομιῶν, ἀντὶ νὰ συνετισθῇ καὶ μετανοήσῃ ὃ τάλας δι' ὅσα ἔπραξεν, ἔνεκα τῶν ὁποίων προὔκάλεσε τὴν διὰ ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος κατεδάφισιν τῶν παρανόμως ἀνεγερθέντων κτιρίων συνωδὰ καὶ τῇ ἀπὸ 5 Μαρτίου 1912 ὑπουργικῇ διαταγῇ ἀπαγορευοῦσῃ τὴν ἀνέγερσιν οἰκοδομῶν παρὰ τοῦ Ἱερομονάχου Παν-

τελεήμονος καὶ τὴν ἀνάρτησιν μεγάλου κώδωνος ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς κυριάρχου Μονῆς· διὰ τοῦτο καὶ τοιοῦτος κώδων σταλεῖς ἐκ Ρωσίας ὑπὸ τῆς παρρωσιαστικῆς ἐταιρείας εὑρίσκεται ἔτι ἐν Δάφνῃ, ὁπόθεν δὲν θὰ ἐπιτραπῇ πλέον ἢ παραλαβὴ αὐτοῦ ὑπὸ κελλιώτου.

Κατὰ δὲ τὸ ΜΒ'. πρακτικὸν τῆς 18 Φεβρουαρίου 1912 διετάχθη ἵνα ἐπιστρέψῃ τὸ παράτυπον καὶ ἀκυρωθὲν ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου καὶ λάβῃ κανονικὸν ὁμόλογον συνφδὰ τῷ Πατριαρχικῷ Σιγίλλιῳ δει γράμματι τοῦ 1909· ἀλλὰ δὲν προσήγαγε τοῦτο καὶ ὥς ἐκ τούτου ἐπανελήφθη καὶ αὐθις ἡ ἀκύρωσις αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ.

Τὴν αὐτὴν διαγωγὴν καὶ τὴν αὐτὴν πρὸς καταστρατήγησιν τῶν προαιωνίων καθεστώτων τάσιν ἐπεδείξατο καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου εὑρισκόμενος ἐντῇ παραζάλλῃ τῆς διεθνοποιήσεως αὐτοῦ καὶ φρονῶν ὅτι ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ ἡ κυρίαρχος Μονὴ δὲν θὰ προήσπιζον πλέον τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια αὐτῶν, ἀλλ' ἐψεύσθη τῶν ἐλπίδων· καθόσον τὰς παρανόμως ἀνεγειρομένας οἰκοδομὰς ἔσπευσεν ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ κατεδάφισεν, ἀφ' οὗ πρότερον συνέταξε δύο πρακτικὰ, τὸ τῆς 21ης Ἰανουαρίου καὶ 21ης Μαρτίου τοῦ 1913, ὥς ἀνεγερεθείσας παρὰ τὸ ἄρθρον 186 τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶ. Ἐν τῷ πρακτικῷ τῆς 21ης Ἰανουαρίου 1913 ἐχορηγήθη τῇ Ἱερᾷ Ἐπιστασίᾳ ἡ ἄδεια ὅπως μετὰ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς προβαίῃ εἰς τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ Παντελεήμονος Ἱερομονάχου, ἅμα τῇ αἰτήσῃ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου, καὶ τοῦτο ἐγένετο, ἐπειδὴ οἱ κελλιῶται, καὶ δὴ ὁ ἐν λόγῳ Παντελεήμων, τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐλευθερίαν παρεγνώρισαν καὶ ἐξέλαβον ὥς ἀναρχίαν, καὶ ἀσυστόλως προέβαινον ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς κυριάρχου Μονῆς εἰς πᾶσαν παράνομον πράξιν.

Ἐνεκα τῆς μεγάλης καὶ ἀνυποφορήτου δυστροπίας τοῦ Ρά-

σου τούτου κληρικῶ καὶ ἀνυπατάκτου καὶ τοῦ ἀτασθάλου χαρακτῆ-
ρος αὐτοῦ, ἀείποτε τὰ κυριαρχικά δικαιώματα τῆς Μονῆς πειρω-
μένου ἵνα καταπατήσῃ καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου
ἵνα καταργήσῃ, ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Καρακάλλου ἐνήγαγε καὶ αὐθις
αὐτὸν εἰς δίκην διὰ τῆς ἀπὸ τῆς 3ης Νοεμβρίου μηνὸς ἐνεστῶτος
ἔτους ἀγωγῆς αὐτῆς, ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ ΠΓ'. συνεδρίᾳ τῆς
Ἱερᾶς Κοινότητος, τῇ συγκροτηθείσῃ τῇ 18ῃ Νοεμβρίου τοῦ αὐ-
τοῦ ἔτους, καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους σοβαροὺς, ἀλλὰ καὶ διότι
τυγχάνει καὶ ἐνοικιαστῆς δι' ἐνενήκοντα ἐννέα (99) ἔτη, τῆς ἐν
τῷ Διβάνῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ παρὰ τοὺς Ἱε-
ροὺς Κανόνας καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου αὐ-
στηρῶς ἀπαγορεύοντας τὴν ἐγγραφὴν καὶ διαμονὴν τοῦ αὐτοῦ
προσώπου ἐν δύο ἱεροῖς σκηνάμασιν. Ἡ δίκη ἀνεβλήθη ἔνεκα
τῶν μεγάλων ἐορτῶν καὶ ἐκδικασθῆσεται μετ' αὐτάς.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης πρὸς περιφρούρησιν τοῦ κελλιωτικοῦ
καθεστῶτος εἶχε διορίσῃ ἐποπτευτικὴν ἐπιτροπὴν, ἣτις εἶχε τὴν ἐ-
ποπτείαν ἐπὶ τῶν ἀνεγειρομένων κτιρίων, κατήγγειλλε δὲ τοὺς πα-
ρανόμως ἀνεγείροντας τοιαῦτα εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἣτις
προέβαινεν ἀμέσως εἰς τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν ἐπὶ ἀπειλῇ ἀπο-
βολῆς ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου παντὸς, ὅστις ἤθελεν ἐργασθῆ
εἰς ἀπηγορευμένον κτίριον. Κατὰ τὴν 1ην δὲ Μαΐου τοῦ 1906 ἐν
τῇ ΚΑ'. συνεδρίᾳ αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ὅτε ὁ Νήφων Κρασ-
νῶφ ἀνήγειρε τὸ πολυώροφον ἐκεῖνο μέγαρον, ἀπέλυσε καὶ
ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Ἱερὰς Μονὰς, δι' οὗ ἀπηγόρευε τὴν πώλη-
σιν οἰκοδομησίμου ξυλείας εἰς τὸν Νήφωνα Κρασνῶφ, τὸν
Παντελεήμονα Ἱερομόναχον καὶ πάντα κελλιώτην Ρῶσον, διότι
μόνοι οἱ Ρῶσοι κελλιῶται ἀπειθοῦσι πρὸς τὰς καθεστηκυίας ἀρ-
χάς, κτίζοντες κελλία παρὰ τὴν ἄδειαν τῆς κυριάρχου Μονῆς καὶ
τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Κατὰ δὲ τὴν 5ην τοῦ Μαρτίου 1909 ἔ-
παυσε τὰς ἐργασίας, αἵτινες ἐγένοντο παρὰ τὸ κελλιωτικὸν καθε-
στῶς ἐν τῷ κελλίῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας «ὁ Εὐαγ-
γελισμὸς τῆς Θεοτόκου» καὶ τῇ 9ῃ Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους διὰ τοῦ

ὑπ' ἀριθμὸν ΚΔ'. πρακτικοῦ αὐτῆς ὑπεχρέου τὸν κελλιώτην τῆς ρηθείσης Μονῆς, Ἀνθιμον Ἱερομόναχον, ἵνα τὸ νέον κτίριον, ὅπερ ἀνήγειρε, κατασκευάσῃ διὰ σανίδων καὶ οὐχὶ διὰ λίθων· ἄλλως ἠπεῖλει ὅτι θὰ προέβαινεν εἰς τὴν κατεδάφισιν αὐτοῦ.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης δὲν εἶχε μόνον τὸν Ρῶσον Παντελεήμονα καὶ τὸν Νήφωνα Κρασνῶφ, καὶ Γεράσιμον Ἱερομόναχον καὶ τὸν Πέτρον Μπουραζέρην, τὸν Γεώργιον τὸν ἐν Κερασία καὶ τὸν Ἀγιαρτεμίτην παραβάτας τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῶν Μονῶν, τῶν σεπτῶν καθεστώτων καὶ τῶν Ἱερῶν κανόνων, ἀλλὰ καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς ρώσους κελλιώτας, οἵτινες οὐδὲν Ἱερὸν, οὐδὲ ὅσιον ἐσεβάσθησαν, ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπεπειράθησαν ἵνα ἀνατρέψωσι καὶ καταργήσωσι στηριζόμενοι ὡς τὰ πολλὰ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἰσχύος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσικῆς Πρεσβείας, ἣτις ἐπενέβαινεν ὅτε μὲν παρὰ τῇ Τουρκικῇ Κυβερνήσει, ὅτε δὲ παρὰ τοῖς Πατριαρχείοις καὶ οὕτως ἐχαλάρου ἢ καὶ ὅλως ἐξουδετέρου τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐξ ἄλλων τε πολλῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 238 καὶ ἡμερομ. 9ῃ Ἰανουαρίου 1912 ἐπιστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, δι' ἧς «ἤρθη» καθ' ἃ διαλαμβάνεται ἐν τῷ Γ'. πρακτικῷ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῷ συνταχθέντι τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1912, «ἡ ποινὴ τῆς ἀργίας ἢ εἰς τὰ κελλία Νήφωνος Κρασνῶφ καὶ Γερασίου Ἱερομονάχου, ρώσων, ἐπιβληθεῖσα ἔνεκα τῶν παρανόμων καὶ παρὰ τὰ καθεστώτα ἀνεγειρομένων πελωρίων διαστάσεων νέων οἰκοδομῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅπως ὁ μὲν Ἱερομόναχος Νήφων στεγάσῃ τῷ ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ κτίριον ἄνευ ἄλλης τινὸς προσθήκης ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως, ὁ δὲ Ἱερομόναχος Γεράσιμος συμμορφωθῇ αὐστηρῶς κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ, πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου καθορισθείσας διαστάσεις». Ἡ Ἐπιστολὴ αὕτη ἐξουδετέρωσε πάσας τὰς ἐνεργείας τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ παρέλυσε πᾶσαν αὐτῆς ἐνέργειαν καὶ δρᾶσιν, καθόσον αὕτη εἶχεν ἀντιπάλους τότε καὶ τοὺς νεοτούρκους, καὶ ἐν τῇ ἐπομένῃ συνεδρία συνελθοῦσα ἡ Ἱερὰ Κοινότης εἰς πλήρη ἀπαρτίαν ὑπέγραψε τὸ

ἑξῆς πρακτικὸν κατὰ τὴν Δ'. συνεδρίαν τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1912, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου συνετάχθη καὶ ἀπεστάλη καὶ ἡ ἀνάλογος ἐπιστολή. . . «Συζητεῖται ἐπὶ τὸ εὐρύτερον τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπ' ἀριθ. 238 καὶ ἡμερομηνίαν 9ης Ἰανουαρίου Πατριαρχικῆς Ἐπιστολῆς, ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ προηγουμένῃ συνεδρίᾳ ἀναφορικῶς τῶν Ρώσων κελλιωτῶν Νήφωνος Κρασνῶφ καὶ Ἱερομονάχου Γερασίου, καὶ ἐγκρίνεται ἵνα ἀπαντητικῶς δηλωθῇ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, ὅτι ἡ ἄγαν ἐπιεικὴς καὶ ἐνδοτικὴ στάσις τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν εἰρημένων κελλιωτῶν κατέλυσε τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἥς τὸ γόητρον καταπίπτει διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς προώρου ἄρσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ποινῆς καὶ τῆς ποραχωρήσεως ἀδείας ἀνεγέρσεως ναοῦ τῷ Γερασίῳ Ἱερομονάχῳ κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς Μονῆς Χιλιανδαρίου ὀρισθείσας διαστάσεις καὶ ὅτι πρὸς διάσωσιν τοῦ καταπεπτωκότος γόητρον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος παρακαλεῖται ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἡ τοσαύτην ἐπιδεικνύουσα μέριμναν ὑπὲρ τῶν καθεστώτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ὅπως παρεμποδίσῃ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ εἰρημένου ναοῦ».

Καὶ ταῦτα ἐγένοντο ὑπ' ἐκείνου, ὅστις κατὰ μὲν τὴν 15ην Ὀκτωβρίου 1879 συνίστα τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι τὴν τήρησιν τοῦ προαιωνίου ἀγιορειτικοῦ καθεστώτος καὶ τὴν μὴ «πρὸς ἀλλοδαποὺς, ἐπήλυδας καὶ ἀγνώστους ἐκχώρησιν Μοναστηριακῶν γαιῶν καὶ ἀπαλλοτριώσιν παντὸς τιμαλφοῦς ἐκκλησιαστικοῦ δικαιώματος ἐν τῷ Τόπῳ ἡμῶν διασωθέντος ἐκ τοσούτων αἰώνων, δεινῶν περιστάσεων καὶ ἀνωμαλιῶν». 1. κατὰ δὲ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1901 ἔγραφε τάδε πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα. «Καὶ δὴ ὡς πρωτίστην προνοίας ἐνδειξιν ποθεῖ ἡ Ἐκκλησία ἰδεῖν καθισταμένην ἐμπράγματον καὶ διαρκῇ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως καὶ Ἐπιστασίας ἐπαγρύπνησιν, ἀσφαλίζουσιν, τρόπῳ θετικῷ καὶ βεβαίῳ τὴν τῶν παναρχαίων καθεστώτων καὶ ἀλώβητον τήρησιν ἐν Μοναῖς τε καὶ Σκήταις καὶ Κελλίοις καὶ Καλύβαις καὶ τοῖς

1. Περιγρ. Καταλ. σελ. 260. 263, 293.

λοιποῖς ἐξαρτήμασι τὴν ἐπανόρθωσιν δὲ πάσης ὅπωςδῆποτε γενομένης πως παρεκβάσεως.

Ποθεῖ σὺν τούτοις ἰδεῖν τηρεῖν ἀναλλοίωτον καὶ σεβαστὸν τὸ ἐν Καρυαῖς καθεστῶς τοῦ Πρωτάτου καὶ ὑπὸ λύπης κατέχεται, διαπυνθανομένη ὅτι ἡ ἔδρα αὕτη τῆς μοναχικῆς ὑμῶν πολιτείας κυκλοῦται πέριξ ὑπὸ κελλίων ὑπερμεγέθους διαστάσεως καὶ ὑπερβαλλούσης λαμπρότητος, ἐπὶ παραβάσει τοῦ περὶ κελλίων καθεστῶτος, περὶ ὧν καὶ προσῆκον ἡγεῖται ἵνα προσηκόντως ἅπαξ διὰ παντὸς δηλωθῇ ὅτι τὰ κελλία μενοῦσιν ἐς αἰεὶ κελλία, μηδεμιᾶς ἐπιτρεπομένης τούτων μετατροπῆς κατὰ γε τοὺς ἀρχαίους τύπους καὶ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν τε καὶ τὴν οὐσίαν».1.

Οἱ ρῶσοι κελλιῶνται, Παναγιώτατε Δέσποτα, Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, οἱ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου πάντα καταστρατηγοῦντες καὶ ἄρδην ἀνατρέψαι πειρώμενοι δὲν ἔστησαν ἄχρι τῶν προεκτεθεισῶν παρεκτροπῶν, ἀλλ' ἐχάρησαν καὶ περαιτέρω, ἐφάνησαν καὶ ἀσεβέστεροι· ἀπεπειράθησαν ἵνα καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου βεβηλώσωσιν· ἀπετόλμησαν οἱ τάλανες, καὶ τὰς παλλακὰς αὐτῶν νὰ ὀδηγήσωσιν ἐνταῦθα καὶ ἐκμεταλλευθῶσιν αὐτάς, ὡς ἐκμεταλλεύονται καὶ πάντα τὰ ἅγια καὶ ἱερὰ, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ θεία πρόνοια ἐνέπνευσε τὸν ἐν Δάφνῃ φύλακα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ ἀνεκάλυψε, τίς οἶδέ πως τὸ ἀνοσιούργημα, εἰς ὃ προέβη ὁ τολμητίας ἐκεῖνος ρῶσος ἱερομόναχος Θεοδόσιος, κελλιῶτης Ἰβηρίτης, ὀδηγήσας ἐνταῦθα τὴν εἰκοσιπενταέτιδα ρωσίδα Τατιανὴν Πατέσεβα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Γεώργιος Θεοδώροβιτς», καὶ ἀμέσως τηλεγραφικῶς κατήγγειλε τοῦτο εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἣτις προέβη εἰς ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου διὰ τῆς ΕΒ' ἀποφάσεως αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει δύο πρακτικῶν τοῦ ΛΣΤ' καὶ ΛΗ' συνταχθείσης τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1905.

Τοιοῦτον ἀνοσιούργημα μόνον ρασοφόροι τοῦ τοιούτου

1. Περιαρ. Καταλ., σελ. 330

εἶδους δύνανται νὰ διαπράττωσιν· ἡ Ἱερὰ ὁμως Κοινότης, ὡς φέρουσα τὴν εὐθύνην πλήρη ἀπέναντι τῆς ὅλης γνησίας ἀγιορειτικῆς ἀδελφότητος, τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, εἰς ὃν λόγον ἀποδώσει ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως διὰ πᾶσαν αὐτῆς ἀμέλειαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἀδυνατεῖ νὰ μὴ τιμωρῇ ἀμειλίκτως πάντα ἀτακτοῦντα καὶ τὰ κυριαρχικὰ τῶν Ἱερῶν Μονῶν δικαιώματα παραβιάζοντα καὶ τὰ Ἱερὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου ἀδεῶς καὶ ἀφόβως παραβαίνοντα.

Ε'.

Τὰ κυριαρχικὰ ταῦτα δικαιώματα τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐν ταῖς Σκήταις καὶ Κελλίοις ἐνασκουμένους ἐξασφαλίζονται καὶ περιθριγκοῦνται καὶ διὰ σεπτῶν Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν Σιγιλλίων, ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἀποφαινομένων, ὅτι τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ τὰ μικρὰ ταῦτα καθιδρύματα ἱδρυνταί ἐστὶν ἀναφαίρετος καὶ ἀδιαφιλονείκητος τῶν Ἱερῶν Μονῶν περιουσία· οὗτος ὁ ἀείμνηστος καὶ μακαριστὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κυρὸς Ἀνθιμος ὁ ΣΤ' ἀποφαίνεται περὶ τῆς Λαυριωτικῆς Σκήτης τῆς Ἀγίας Ἀννης γράψας καὶ τάδε, σὺν ἄλλοις πολλοῖς κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ 1874 ἔτους. «Πρῶτον μὲν οὖν ὑπ' ὅψιν ἐθέμεθα κατὰ λόγον τὸ τῆς γνησίας ιδιοκτησίας δικαίωμα, ἀναντιρρήτου ὄντος ὅτι ὁ Σκητιωτικὸς οὗτος τόπος καὶ πάντα τὰ τῶν Σκήτεων τῆς Ἀγίας Ἀννης συγκροτοῦντα ὑπάρχουσι καὶ γινώσκονται καὶ παρὰ πάντων ὁμολογοῦνται κτήματα ἀναφαίρετα καὶ ἀδιαφιλονείκητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἐπέκεινα τῶν ὀκτακοσίων χρόνων, κατὰ τὰ ἀνὰ χεῖρας τῶν Λαυριωτῶν Πατέρων ιδιοκτητικὰ τῶν Ρωμαίων Αὐτοκρατόρων ἔγγραφα καὶ χρυσόβουλλα ἀποδεικνυομένης οὐχ ἥττον καὶ ἀπὸ τῶν Βασιλικῶν Κωδίκων τῆς Κραταιᾶς Ὀθωμ. Βασιλείας καὶ διατρανουμένης τῆς ἐπὶ τῇ ρηθείσῃ Σκήτῃ κυριαρχικῆς ιδιοκτησίας αὐτῶν».

Περὶ δὲ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἀγιαννητῶν καὶ τῆς μελετηθείσης καὶ κινηθείσης αὐτονομίας αὐτῶν οὗτος ἀποφαίνεται ὁ αὐτὸς ἀοίδιμος Πατριάρχης. «Ταύτην γοῦν ἀποδοκιμάζοντες ἄρδην καὶ καταδικάζοντες ἰσχυρῶς, ὡς ἀπογνώσεως κύημα καὶ κακοβούλου ἀλαζονείας καὶ παντὶ τρόπῳ ἀπαράδεκτον πᾶσι κοινῶς τοῖς Ἱεροῖς Μοναστηρίοις κηρύττοντες καὶ ἀρχὴν ὀλεθρίων συνεπειῶν, καὶ στάδιον ἀνυποίστων κακώσεων καὶ γενικῶν ταραχῶν καὶ ἀνωμαλιῶν ἐπὶ τοὺς Ἱεροὺς τούτους τόπους ἀνομολογοῦντες, τοὺς μὲν πρωταιτίους καὶ τὰ ζιζάνια ἐξωσθῆναι τέλεον ἀπὸ τῆς Σκήτης καὶ τοῦ Ἱεροῦ Τόπου ἐκλιπαροῦσι θερμῶς, ὡς πτέρναν κινήσαντας κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ Ἰουδαϊκὴν ἀχαριστίαν νοσήσαντας ἀπαραδειγματίστως κατὰ τῆς εὐεργέτιδος αὐτῶν Ἱερῶς Μονῆς.

Ἀνατίθενται δὲ τῇ μητρικῇ προνοίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν παντελῆ κατάργησιν παντὸς παραλόγου ἐπιχειρήματος νῦν καὶ εἰς τὸ μετέπειτα ἐνδεχόμενον, εἰς τὴν ἐξάλειψιν καὶ ἀνακοπὴν τῶν ὀλεθρίων σκοπῶν τοῦ ἀνεξαρτήτου διὰ τῶν προσφόρων ἐκκλησιαστικῶν αὐτῆς καὶ πολιτικῶν μέτρων, τῶν τὴν κατάλληλον τακτοποίησιν καὶ πᾶσαν θεραπείαν κοινὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν διαπραττομένων» 1. Καὶ ταῦτα μὲν μερικώτερον γενικώτερον δὲ περὶ τῶν Κελλίων καὶ τῶν Σκητῶν ὁρίζεται ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης κυρὸς Σωφρόνιος καὶ ἀποφαίνεται Συνοδικῶς μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν ἵνα

Α'. Τὰ Κελλία πάντα καὶ αἱ Σκῆται καθ' ἅπερ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, οὕτω καὶ εἰς τὸν ἐξῆς ἅπαντα χρόνον ὧσιν ἰδιοκτησίᾳ ἀναφαίρετος καὶ ἀναπαλλοτρίωτος τῶν Μονῶν, ἀφ' ὧν ἐξαρτῶνται.

Β'. Ἐκαστὸν κελλεῖον δίδοται ἐπὶ τοῖς νενομισμένοις ὅροις παρὰ τῆς κυριάρχου Μονῆς εἰς τρία πρόσωπα θεωρούμενα πάντοτε ὡς μέλη τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἐξ ὧν Γέρον ἀναγνωρίζεται ὁ

1. Περιγρ. Καταλ. 1902. Κωνστ. σελ. 216—230.

πρῶτος, μετὰ δὲ τὴν ἀλληλοδιάδοχον ἀποβίωσιν τῶν τριῶν ἐν τῷ συμφωνητηρίῳ προσώπων, ἡ δεσποτεία τοῦ κελλίου ἐπανέρχεται εἰς τὴν κυρίαρχον Μονήν.

Γ'. Τὰ μέχρι τοῦδε ὑπάρχοντα συμφωνητήρια γράμματα καὶ ὁμόλογα τῶν Μονῶν ἰσχύουσι μέχρις οὗ ἐν τοῖς ζῶσι διατελοῦσι τὰ ἐν αὐτοῖς καταγεγραμμένα τρία πρόσωπα. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν, τῶν ἤδη ἐμπεριεχομένων ἐν ταῖς ὁμολογίαις τριῶν προσώπων, τότε ἔχει συντάττεσθαι νέον ὁμόλογον, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τοῖς νέοις ὁμολόγοις συμπεφωνημένων, λαμβάνει πάντοτε ἡ κυρίαρχος Μονὴ τὸ τρίτον μερίδιον ἐν τῇ τελευτῇ ἐκάστου τῶν ἐν τῷ ὁμολόγῳ τριῶν προσώπων 1.

Τὴν πρόνοιαν τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν ἀγιορειτικῶν Ἱερῶν σκηνωμάτων ἐπεδείξατο, πλὴν ἄλλων, ἐν τῷ μεταξὺ Πατριαρχῶν, καὶ ὁ ἀείμνηστος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Διονύσιος ὁ Ε', ὅστις σὺν ἄλλοις συνέστησε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτοκ. 3489 γράμματος αὐτοῦ, ἐκδοθέντος τῇ 21ῃ Αὐγούστου καὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τοῦ καθεστῶτος «ἐν ἄλλοις τε καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν πειθαρχικὴν τάξιν μεταξὺ τῶν σκητῶν καὶ κελλίων πρὸς τὰς κυριάρχους αὐτῶν Μονὰς, μηδεμίαν ἐπιτρεπούσας παράβασιν τούτου παρ' οἰουδήτινος.» 2) Ὁ δὲ ἀείμνηστος καὶ μακαριστὸς Πατριάρχης Νεόφυτος ὁ Ζ' κατακρίνων καὶ ἀποδοκιμάζων τὴν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου παρανόμως γενομένην πώλησιν τοῦ κελλίου αὐτῆς «Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι» εἰς τὸν ἱερομόναχον Νεόφυτον Μπουραζέρην μετὰ τοῦ δικαιώματος, ὅπερ οὐκ εἶχε, τῆς μετατροπῆς τούτου εἰς Σκήτην Ρωσικὴν Κοινοβιακὴν «Ἐκήρυξε ταύτην ἄκυρον καὶ ὅλως ἀνυπόστατον».

Πρὸς δὲ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ἀνακοινούμενος τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐξέφρασεν Αὐτῇ τὴν εὐαρέσκειαν Αὐτοῦ ἐπὶ

1. Ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 252—257. Πατρ. Σιγίλλ. 1909 σελ. 5. Α'.

2. Ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 259.

τῇ ὑπ' αὐτῆς ἀναγγελία τοιούτων τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῶν ἐξῆς: «Ταῦτα καὶ τῇ Ὑμῶν Ὁσιότητι ἀνακοινούμενοι τὴν πλήρη δ' ἡμῶν ἐκδηλοῦντες εὐαρέσκειαν ἐπὶ τὸ ὅτι καὶ ἡ Ἱερὰ ὑμῶν Κοινότης καθῆκον ἀπαράβατον θεωροῦσα τὴν ἀπαρέγκλιτον τήρησιν τῶν Ἱερῶν Μοναστηριακῶν θεσμῶν, ὁμοθύμως ἀπεδοκίμασε τὴν πρᾶξιν ταύτην ὡς τείνουσαν εἰς ἀλλοίωσιν τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ ὑμῶν πολιτεία καθεστῶτος, ἀδιστάκτως πεποίθαμεν ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπαγρυπνοῦντες ἐπὶ τῶν εὐαγῶν Μονῶν, ὧν ἐτάχθητε Ἐπιστάται καὶ Ἀντιπρόσωποι, προθυμηθήσεσθε καταγγέλλειν πᾶσαν παρεκτροπὴν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐτοίμως ἐχούσῃ βουλεύεσθαι καὶ ἐνεργεῖν τὰ δέοντα εἰς προστασίαν καὶ φύλαξιν τῶν συμφερόντων αὐτῶν». 1.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπαξίως τὸν θρόνον τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Φωτίου κατακοσμήσας Κωνσταντῖνος ὁ Ε΄. μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου «ἐξ ἀγάπης καὶ στοργῆς εἰλικρινοῦς καὶ εὐλαβείας πρὸς τόπον Ἱερὸν πολλὰς καὶ εὐκλεεῖς σελίδας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἱστορίας κατέχοντα» ὁρμηθέντες ἐκανόνισαν τὸ ζήτημα τῆς ἐνταῦθα ἀγορᾶς διὰ Σιγιλλιώδους ἐν μεμβράναις γράμματος, προὔτειναν δὲ ἐν ταύτῃ σὺν ἄλλοις καὶ τάδε «λίαν σχετικὰ πρὸς τὴν εὐπρέπειαν, τὴν τάξιν, τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ἀγαθὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν τόπου ὑπόληψιν. α΄) Κατάλληλά τινα μέτρα περὶ κελλιωτῶν καὶ καλυβιτῶν, ὑποχρεουμένων αὐστηρῶς μὴ ὑπερβαίνειν τὸν νόμιμον ἀριθμὸν τῶν προσώπων. β΄) Αὐστηρὰ ἐπαγρύπνησις καὶ περιορισμὸς ἐπὶ τῶν «Καβιωτῶν» 2. ὧν οἱ ἀπρεπῶς πολιτευόμενοι δέον ἵνα ἀποπέμπωνται...

1. Ἐνθ. ἀνατ. σελ. 266--67.

2. Καβιωταὶ ἐνταῦθα λέγονται οἱ οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῶν κελλίων, ἐν οἷς ὑπ' ἐνοίκιον διαμένουσιν, ἔχοντες· οἱ μὴ νομίμως ἐγκατεστημένοι· οἱ φερέοικοι, οὓς ἡ Ἱερὰ Ἐπιστάσις εἰς πᾶσαν στιγμὴν δύναται νὰ ἀποβάλλῃ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ὡς παρανόμως ἐν αὐτῷ μένοντας καὶ ἐπιβλαβεῖς αὐτῷ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως, διότι οἱ τοιοῦτοι ἀποτελοῦσι τὴν ὑποστάθμη τῆς κοινωνίας. Τούτους ἐκμεταλλεύονται κυρίως οἱ Ρῶσοι κελλιωταὶ καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺς τοιούτους προσλαμβάνουσιν ἐν τοῖς κελλίοις αὐτῶν.

δ') Αὐστηρὰ ἀπαγόρευσις μὴ ἐπιτρέπουσα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὴν εἰς τὸν τόπον ἡμῶν ἔλευσιν καὶ διαμονὴν οὐδενὶ λαϊκῷ ἢ μοναχῷ μὴ νομίμως ἐγκατεστημένῳ καὶ ἄμεσος ἀποπομπὴ τῶν τε νῦν ἄνευ λόγου καὶ ἀδείας εὗρισκομένων καὶ τῶν κατόπιν προσελευσόμενων τοιούτων». 1.

ΤΣ'.

Καὶ οἱ Γενικοὶ Κανονισμοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παναρχαίων σεπτῶν πατριαρχικῶν Σιγιλλίων, τῶν ἐγγράφων μνημείων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, καὶ τῶν Ἱερῶν καθεστώτων συνταχθέντες ρητῶς ἀπαγορεύουσι καὶ ἐπὶ ἀπειλῇ αὐστηρᾶς τιμωρίας τὴν ἀπαλλοτριώσιν Μοναστηριακῶν κτημάτων 2. καὶ τὴν μετατροπὴν ὑφισταμένης Σκήτης εἰς Μονὴν, 3. ὅπερ ἄντικρυς ἀντίκειται καὶ προσκρούει εἰς τὸ ἀναπαλλοτρίωτον τοῦ ἐδάφους τῶν Ἱερῶν Μονῶν, καθόσον Σκήτη τις μετατροπομένη εἰς Μονὴν καὶ ἀνεξάρτητος καθισταμένη ἀποχωρίζεται τέλεον ἀπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς καὶ ἀποτελεῖ ἰδίαν Μονήν, ἰδίας ἔχουσιν ἀρχάς, πρὸς βλάβην τῆς κυριάρχου παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Αὐτοκρατορικὰς νεαράς, τὰ πατριαρχικὰ Σιγιλλιώδη γράμματα καὶ τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τοὺς Γεν. Κανονισμοὺς καὶ τὸ 17ον ἄρθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ὅπερ προστατεύουσι τὰ δίκαια τῆς ιδιοκτησίας, ἅτινα οὐδεὶς δύναται παραβιάσαι καταργῶν οὕτω τὰ δωρητήρια ἐγγράφα τῶν ἰδρυτῶν καὶ δωρητῶν καὶ τὰ Σουλτανικὰ Φιρμάνια ἀπὸ τοῦ πορθητοῦ μέχρι Ἀβδουλ Μετζίτ.

Ἀπαγορεύουσι δὲ ἐν ταύτῳ καὶ τὴν μετατροπὴν κελλίου εἰς σκήτην καὶ καλύβης εἰς κελλίον, ὥς καὶ τὴν ὀργάνωσιν νέας σκήτης ἐν οἳδήποτε τοῦ Ἁγίου Ὁρους μέρει. 4.

1. Περιγρ., Κατ. σελ. 308.

2. Γεν. Καν. ἀρθ. 187, 200.

3. αὐτ. ἀρθ. 151, 185.

4. Γεν. Καν. ἀρθ. 154 καὶ 185. ἀποφ. Ἱ. Κοιν. ΜΣΤ. 38. Νοεμβρίου 15 τοῦ 1893. ἀποφ. Ἱ. Συν. ἀριθμ. 156 Σεπτ. 17, ἔτος 1894.

Οἱ Ἱεροὶ οὗτοι κανόνες καὶ τὰ Πατριαρχικὰ Σιγίλλια καὶ λοιπὰ ἐπιβάλλουσι τοῖς παραβάταις καὶ τὰς προσηκούσας ποινὰς ἐν τῷδε τῷ βίῳ, οὐ μὲν δ' ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι συνοδεύουσιν αὐτοὺς αἱ φρικταὶ ἀραὶ τῆς Ἐκκλησίας οὕτως εἰ ἀναγραφόμεναι. «Ὅς δ' ἂν καὶ ὅποιός ποτε τῶν ἀπάντων γνώμης σκαιότητι τολμήσῃ καθ' οἷονδήποτε τρόπον φανερώς ἢ ἀφανῶς δι' ἔργων ἢ διὰ λόγων, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως καὶ ὅπως ποτὲ ἀθετῆσαι ἢ παραβιάσαι ἢ ἀνατρέψαι τινὰ τῶν διατάξεων τούτων, ὁ τοιοῦτος ὁποίας ποτ' ἂν ἦ τάξεώς τε καὶ καταστάσεως καὶ βαθμοῦ, ἀφωρισμένος εἴη παρὰ τῆς ὁμοουσίας καὶ ζωοποιοῦ καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου Θεοῦ ἡμῶν, κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος, ταῖς ἀραῖς πάντων τῶν Ἀγίων πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὑποκείμενος καὶ λόγον ἀποδώσων τῷ Θεῷ ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως». 1.

Ὅθεν ἐσμὲν ὑποχρεωμένοι, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς ὑποπέσωμεν ὑπὸ τὰς βαρεῖας ταύτας ἀρὰς τῆς μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπως τηρῶμεν ὑψοῦ τὸ γόητρον αὐτῆς, καὶ ὥς οἷόν τε ἀλώβητον τὸ ἱερὸν τοῦτο καθεστῶς καὶ ἀπαραβάτους τὰς διατάξεις τῶν τε ἀειμνήστων Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, αὐτὰς ἐκείνας αἵτινες εἰς τὴν τήρησιν τοῦ αἰωνοβίου καθεστῶτος συμβάλλονται.

Ἀτυχῶς ὅμως, εἰ καὶ ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ τὰ σεπτὰ Πατριαρχεῖα πολλὰς πολλάκις ἐξέδωκαν ἀποφάσεις κατὰ τῶν παραβαινόντων τοὺς Ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, κελλιωτῶν μοναχῶν, οὐχ' ἥττον ἐν τῇ πράξει προσέκρουον πάντοτε, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν, ἐπειδὴ ἐκώλυεν ἀτυχῶς ἐκάστοτε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων ἢ κρατοῦσα τέως Κυβέρνησις τῇ ἐπεμβάσει πάντοτε τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσικῆς πρεσβείας, ὡς προέφημεν,

1. Πατρ. Σιγίλλ. τοῦ 1909 σελ. 15 Ἀθην. 1913.

καὶ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ρωσικοῦ προξενείου καὶ οὕτω σὺν τῷ χρόνῳ ἡλλοιώθη ὁ τύπος τῶν εἰς τοὺς Ρώσους, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κατακτητικοῦ αὐτῶν σκοποῦ, ἐκχωρηθέντων κελλίων καὶ ἡϋξήθη παρὰ τὰ καθεστῶτα, τὰ ἐκχωρητήρια ἔγγραφα, τοὺς Γεν. Κανονισμοὺς¹. καὶ τὸ πατριαρχικὸν Σιγίλλιον τοῦ 1909, ὅστις, ὡς πληθυσμὸς Καβιωτῶν, δὲν λαμβάνεται ποσῶς ὑπ' ὄψει.

Ἀπὸ τοῦδε ὅμως θέλομεν καταστήσῃ σεβαστοὺς εἰς πάντας τοὺς κατοίκους τοῦ Ἀγίου Ὄρους τοὺς τε Ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰ Σιγιλλιώδη γράμματα τῆς σεπτῆς ἡμῶν μητρὸς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Γενικοὺς Κανονισμοὺς τοῦ Ἀγίου Ὄρους καὶ τὰ ἱερὰ ἡμῶν καθεστῶτα ἐπαγρυπνοῦντες ἐπὶ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἐφαρμογὴν καὶ τιμωροῦντες αὐστηρῶς τοὺς παραβάτας, οἰοιδήποτε καὶ ἂν ᾧσιν οὗτοι καὶ ὅθεν δήποτε καὶ ἂν ὁρμῶνται, τελείως ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὰς ἀπειλὰς τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ μὴ λαμβάνοντες ἕτερόν τι ὑπ' ὄψει εἰμὴ τὰ μεγάλα δίκαια ἡμῶν, ἅπερ οὗτοι πειρῶνται ὅπως καταπατήσωσιν.

Ζ'.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων ἀριδῆλως ἐξάγεται, Παναγιώτατε Δέσποτα, Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ὅτι ἡ χερσονήσος τοῦ ἁγιωνύμου Ὄρους Ἀθῶ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς, κτητορικῶ δικαιώματι, εἰς τὰς εἴκοσιν Ἱερὰς καὶ Σεβασμίας, Βασιλικὰς, Πατριαρχικὰς καὶ Σταυροπηγιακὰς Μονὰς κατεχούσας σχεδὸν ἴσα μέρη ἐν τῇ ἐν λόγῳ χερσονήσῳ, ἐν ᾗ οὐδεὶς ποθ' ἕτερος ἐκτῆσατο οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς κατὰ πλήρη κυριότητα, οὐδὲ δύναται κτήσασθαι.

Αἱ Σκῆται καὶ τὰ Κελλία, αἱ Καλύβαι, τὰ Καθίσματα καὶ τὰ Ἐρημητήρια μετὰ τῶν περιοχῶν αὐτῶν, οἷον τῶν κήπων, τῶν ἐλαιώνων, τῶν ἀμπελώνων, τῶν λεπτοκαρυώνων καὶ λοιπῶν εἰ-

1. ἀρθρ. 165.

σιν ἀναπαλλοτριώτα καὶ ἀναφαίρετα κτήματα τῶν εἰς ἃς ἀνήκουσιν Ἱερῶν Μονῶν κατὰ τὰ εἰς χεῖρας αὐτῶν ὑπάρχοντα Αὐτοκρατορικὰ Χρυσόβουλλα, πατριαρχικὰ Σιγίλλια καὶ Σουλτανικὰ Φιρμάνια καὶ Βεράτια, καὶ ἐπομένως οὐδεὶς δύναται ἐκποιῆσαι ἢ ἀπαλλοτριῶσαι οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς ἐκ τοῦ τοιούτου ἐδάφους, τοῦ τῷ Θεῷ ἀφιερομένου, καὶ μόνον εἰς πάκτωσιν πρὸς νομὴν κατὰ τὰ ἀρχαῖα τοῦ τόπου ἔθιμα ἐκχωροῦνται τὰ ἐν λόγῳ καθιδρύματα ὑπὸ τῶν κυριάρχων Ἱερῶν Μονῶν εἰς πρόσωπα τὸν ἀγγελικὸν καὶ ἔνθεον βίον προελόμενα καὶ αὐταῖς ὑπήκοντα καὶ πειθαρχοῦντα καὶ ἐν ἀλλήλοις εἰρηνεύοντα ὑφ' ὅρους καὶ συνθήκας ἐν αὐτοῖς τούτοις τοῖς ἐκχωρητηρίοις ἐγγράφοις καὶ τοῖς Σιγιλλιώδεσι γράμμασι ρητῶς καὶ δεδηλωμένως ἀναγραφομένους.

Τοιοῦτον διετηρήθη τὸ ἱερὸν τοῦτο καθεστῶς ἐπὶ χίλια καὶ πλεόν ἔτη, ὧν τὰ πλεῖστα ὑπὸ δουλείαν σκληρὰν καὶ ἀφόρητον, καὶ συνωδὰ τῷ κρατοῦντι τούτῳ παναρχαίῳ καθεστῶτι ἐλύοντο πάντα τὰ μεταξὺ τῶν διαφόρου κατηγορίας μοναχῶν ἀναφυόμενα ζητήματα ὑπὸ τε τῶν κυριάρχων Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς κοὶ ἐξακολουθοῦσιν ἔτι λυόμενα ἄχρι τοῦ νῦν ὑπὸ τε τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἐφετείου.

Τὸ ἱερὸν λοιπὸν τοῦτο καθεστῶς ἔχομεν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν ὅπως ἐκ παντὸς τρόπου καὶ πάσῃ θυσίᾳ κοὶ δυνάμει διατηρήσωμεν ἀλώβητον καὶ ἀσινὲς καὶ τοιοῦτο παραδώσωμεν εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους, ἀδιαφοροῦντες παντελῶς πρὸς τὰς ἀπειλὰς τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ μὴ λαμβάνοντες ποσῶς ὑπ' ὄψει τὰς παραινέσεις καὶ ὑποθήκας τῶν συνιστάντων τὴν κατάργησιν ἢ παράβασιν, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, τῶν παναρχαίων καὶ ἀξιοσεβάστων τούτων ἱερῶν καθεστώτων, πολὺ δὲ περισσότερον ἐκείνων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὁποίων τὰ ἱερὰ ἡμῶν ἐκκλησιαστικὰ καθεστῶτα δὲν ὑπάγονται καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύωνται, ἀλλὰ τοὺς ἐνοχλοῦντας αὐτοὺς νὰ παραπέμ-

τωσιν εἰς τὴν νόμιμον τοῦ Ἱεροῦ τούτου Τόπου ἀρχὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἣτις ἔχει καὶ τὴν ἀξίωσιν, ὡς μόνη ἀρμοδία καὶ δικαιούχος, ὅπως ἔχη τὸν πρῶτον λόγον ἐν ζητήμασιν ἀφορῶσιν εἰς τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον τοῦ Ἱεροῦ, ὃν ἀντιπροσωπεύει Τόπου.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τὸ ἀναγραφέν καθεστῶς συνοψιζόμενον ἐν τοῖς ἐξῆς ἔσται δι' ἡμᾶς καὶ σύμπασαν τὴν γνησίαν ἀγιορειτικὴν ἀδελφότητα ἱερὸν καὶ ἀπαράβατον, καὶ ὡς τοιοῦτον θέλομεν νομίμως καταστήσει σεβαστὸν καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἔφεσιν τῆς δι' ὅλων τῶν μέσων καταργήσεως αὐτοῦ.

Α'. Τὰ κελλία πάντα, αἱ Σκῆται, αἱ Καλύβαι, τὰ Καθίσματα καὶ τὰ Ἐρημητήρια, καθ' ἅπερ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, οὕτω καὶ εἰς τὸν ἐξῆς ἅπαντα χρόνον θέλουσιν εἶναι ἰδιοκτησία ἀναφαίρετος καὶ ἀναπαλλοτρίωτος τῶν Μονῶν ἀφ' ὧν ἐξαρτῶνται.

Β'. Δὲν θέλομεν ἐπιτρέψει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀλλοίωσιν τοῦ πρώτου ὅρου τῶν Κελλιωτικῶν ὁμολόγων, δι' οὗ τὰ κελλία καὶ αἱ καλύβαι εἰς τρία καὶ μόνον πρόσωπα ἐκχωροῦνται μετὰ τὸν ἄνευ νομίμου κληρονόμου θάνατον τῶν ὁποίων ταῦτα ἐπανέρχονται εἰς τὴν κυρίαρχον Μονήν, ὡς ἀποτελοῦντα ἀναπαλλοτρίωτον αὐτῆς ἰδιοκτησίαν, ἀναγνωρίζοντες κατ' ἐπιείκειαν καὶ δύο ἢ τρεῖς ὑποτακτικούς, ἐξ ὧν, δοκιμαζομένων καὶ τῇ ἀδείᾳ τῶν Μονῶν εἰς μοναχοὺς κειρομένων, θέλουσιν ἀλληλοδιαδόχως λαμβάνει τὰ πρόσωπα τῆς συνοδείας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ τῶν τριῶν προσώπων.

Γ'. Οὐδέποτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλομεν τοῦ λοιποῦ ἐπιτρέψει τὴν εὗρυνσιν καὶ τὴν εἰς πολυώροφα μέγαρα ἀνέγερσιν τῶν χθαμαλῶν τῶν μοναχῶν ἀσκητηρίων, πολὺ δὲ περισσότερον τὴν μετατροπὴν τούτων εἰς Σκήτας παρὰ τὰ ἱερὰ Σιγίλλια, τοὺς Γενικοὺς Κανονισμοὺς καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Δ'. Ἀπολύτως ἀδύνατον ἔσται καὶ ἡ μετατροπὴ Σκήτης εἰς

Μονήν, ὅπερ ἄντικρυς ἀντίκειται εἰς τε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰ Αὐτοκρατορικὰ χρυσόβουλλα καὶ τὸ τῆς ιδιοκτησίας δίκαιον.

Ε'. Οὐδέποτε θέλει ἐπιτρέψει ἡ Ἱερὰ Κοινότης τὴν μετατροπὴν τῶν Καλυβῶν εἰς Κελλία.

ΣΤ'. Οὐδαμοῦ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου ἐπιτρέπεται τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἢ ἀνέγερσις ὑφ' οἷαςδήποτε Μονῆς νέας Κοινοβίου Σκήτης ἢ ἡ ὀργάνωσις ιδιορρύθμου τοιαύτης.

Ζ'. Ἐν οὐδεμιᾷ τῶν νῦν ὑπαρχουσῶν Κοινοβίων Σκητῶν ἐπιτραπήσεται ἢ ἀνέγερσις νέων πλευρῶν, πλὴν τῶν ἐν τοῖς ἐκχωρητηρίοις ἐγγάφοις μέχρι τοῦ νῦν ἀναγραφομένων, εἴ γε οὐ συνεπληρώθησαν, ἄχρι τοῦ δεῦρο, οἱ ὅροι τῶν ἐκχωρητηρίων ἐγγράφων.

Η'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης θέλει δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων τηρήσει σεβαστὰ καὶ ἐπιβάλει τὸν σεβασμὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πάντων τῶν Αὐτοκρατορικῶν χρυσοβούλλων, τῶν πατριαρχικῶν Σιγιλλίων, τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν, τῶν μέχρις ἡμῶν παροπαραδότως διαφυλαχθέντων Ἱερῶν καθεστώτων καὶ τῶν ἐαυτῆς ἀποφάσεων.

Θ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἐμμένει ἀμετακλήτως εἰς τὰ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν αὐτῆς καὶ τῷ Ἱ. Ψηφίσματι ἀναφερόμενα πάντα.

Ι'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης μετὰ βαθυτάτης λύπης πληροφορεῖται τὴν καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἀγίου Ὄρους σκανδαλώδη διαγωγὴν τῶν Ρώσων Κελλιωτῶν σκανδαλιζόντων τὰς συνειδήσεις τῶν τε χριστιανῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων καὶ γενομένων αἰτία, ἵνα βλασφημῇται τὸ ὑπερύμνητον ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ συντόνως προνοήσῃ περὶ τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ τούτου ἐπικαλουμένη πρὸς τοῦτο καὶ τὴν συναντίληψιν τῆς μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, λαμβανούσης τὰ κατάλληλα Ἐκκλησιαστικὰ μέτρα κατὰ τῶν ἐν Γαλατᾷ ἀσέμνως τὸν βίον διαγόντων Ρώσων κελλιωτῶν καὶ ἄλλων.

ΙΑ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης βαρέως φέρει τὰ εἰς βάρος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου γραφόμενα ὑπὸ τοῦ ρωσικοῦ τύπου, καὶ ἰδίᾳ τοῦ

ὀργάνου τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἐξ αἰτίας τῶν ρώσων κελλιω-
τῶν, τῶν καπηλευομένων τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά, ἅτινα εἰς πλειοδο-
σίαν ἐκτιθέασιν, καὶ θέλει προβῇ εἰς αὐστηρὰν τιμωρίαν ἀπάντων
τῶν ἱεροκαπήλων τούτων.

ΙΒ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὡς φρουρὸς ἄγρυπνος τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν Τόπου, δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ τῆς αὐστηρᾶς,
συνωδὰ τοῖς ἱεροῖς κανόσι καὶ τοῖς καθεστώσι, τιμωρίας τῶν ἐ-
νόχων πέποιθεν ὅτι θέλει ἐπαναφέρει τοὺς ἀπειθεῖς καὶ παρα-
βάτας τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Σιγιλλίων, τῶν Γενικῶν Κανο-
νισμῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Καθεστώτων, εἰς τὴν εὐθειαν καὶ νόμι-
μον ὁδόν.

ΙΓ'. Τὸ, ὡς μὴ ὄφελεν, ὑπὸ τῆς κραταιᾶς Ρωσίας προ-
κληθὲν ζήτημα τῆς διεθνοποιήσεως ἢ οὐδετεροποιήσεως τῆς ἱε-
ρᾶς ἡμῶν ταύτης πατρίδος, διότι ἐξ εἰλικρινοῦς καὶ ἀδόλου ἀγά-
πης ὁρμώμενοι καὶ ἐλληνικῆς ἀφελείας ἐδέχθημεν καὶ φιλοξε-
νοῦμεν ἐν τοῖς κόλποις ἡμῶν καὶ τινὰς ἐπήλυδας, δὲν ὑφίσταται
πλέον μετὰ τὰ ὑποβληθέντα εἰς τὴν ἐν Λονδίνῳ πρεσβευτικὴν
συνδιάσκεψιν Ὑπομνήματα καὶ δὴ τὸ ἱερὸν Ψήφισμα· ἐὰν ὅμως ὁ
ἐχθρὸς θέλῃ νὰ μεταφέρει τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἀλλαχοῦ, φρονῶν
ὅτι δι' ἄλλων ὅπλων καὶ μεθόδων εἶναι δυνατὸν νὰ κερδήσῃ τι,
ἔστω καὶ ἐλάχιστον, ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ὡς ἔχουσα τὴν εὐθύνην
ἀκεραίαν οὐ μόνον ἀπέναντι τῆς γνησίας ἀγιορειτικῆς ἀδελφότη-
τος, ἣν ἀντιπροσωπεύει, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τῆς Ἱστορίας καὶ
τοῦ Ἔθνους, δὲν θὰ δεχθῇ· διότι καὶ τὸ ἐλάχιστον τοῦτο καὶ ἀ-
σήμαντον νῦν θεωρούμενον γίνεται προηγούμενον καὶ ἀφορμὴ
τῆς μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον καταρρεύσεως ὅλου τοῦ αἰωνοβίου
τούτου καθεστώτος. Ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπαναλήψει τοῦ πολέμου, ἐκ
μέρους τοῦ ἐχθροῦ, εἶναι διατεθειμένη ἡ Ἱερὰ Κοινότης νὰ δεχθῇ
τοῦτον καὶ θέλει διεξαγάγῃ αὐτὸν νικηφόρως, ἅτε ἔχουσα ὑπὲρ
ἑαυτῆς το δίκαιον, συνεπῶς καὶ τὴν αὐτοδικαιοσύνην, ἐν τῷ ἱερῷ
τούτῳ ἐδάφει, ἔνθα καὶ μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ διεξαχθῇ ὁ τοιοῦ-
τος πόλεμος ἀνεπηρεάστως.

ΙΔ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης θέλει διατηρήσῃ τὴν ιδιότητα αὐτῆς, ὡς πρωτοδίκου ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ἀπέναντι τῆς ἀνωτέρας αὐτῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ θέλει δικάζει, ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀπάσας τὰς ἀναφυομένας μεταξὺ τῶν Μονῶν καὶ τῶν μοναχῶν, τῶν τε ὑποτελῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων, ὑποθέσεις πλὴν τῶν ποινικῶν, αἵτινες μόνον ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς ἐν Θεσσαλονίκῃ δικαστηρίοις θέλουσι δικάζεσθαι, ὡς καὶ πρότερον, ἀφ' οὗ ὁ ἐγκληματίας, ἐὰν ᾖ μοναχὸς, ἢ ἱερομόναχος, καθαιρεθῇ πρότερον ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἀρχῆς, μετὰ νόμιμον ὑπὸ ταύτης διαδικασίαν καὶ παράδοσιν αὐτοῦ εἰς τὴν δικαιοσύνην.

ΙΕ'. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος θέλουσιν ἐκτελεῖσθαι ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας συνεργείᾳ τῶν ὀργάνων αὐτῆς καὶ τῆς ἀστυνομίας.

ΙΣΤ'. Οἱ Καβιῶται εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς νόμιμος πληθυσμὸς τοῦ Ἀγίου Ὄρους καθόσον τοῦτο ἀντίκειται εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰ πάνσεπτα καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

ΙΖ'. Ἡ ἐπίβλεψις τῶν ἀνεγειρομένων ἐν τοῖς ἐξαρτήμασι τῶν Μονῶν κτιρίων ἔσται ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

ΙΗ'. Ἡ χωροφυλακὴ, ἐκ Σερδαρῶν ἀποτελουμένη, θέλει διορίζεσθαι καὶ παύεσθαι ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε. Τὰ καθήκοντα αὐτῆς θὰ κανονίζονται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας.

ΙΘ'. Ἡ ἐπίβλεψις τῶν ἐν Δάφνῃ ἐξερχομένων καὶ εἰσερχομένων ἐστὶ κεκτημένον ἀπ' αἰώνων δικαίωμα ἀναφαίρετον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἥτις θέλει ἐκτελῇ ταύτην δι' ἐνὸς ἢ πλειόνων Σερδαρῶν.

Κ'. Τὴν ἐν Καρυαῖς ἀστυνομίαν καὶ ὑγειονομικὴν ἐπίβλεψιν ἔχει παναρχαίῳ κεκτημένῳ δικαιώματι ἡ Ἱερὰ Ἐπιστασία, ἥτις ἐκτελεῖ αὐτὴν διὰ Σεϊμένιδων αὐτῆς.

ΚΑ'. Ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία ἔρχεται ἀρωγὸς μόνον εἰς τὴν ἱερὰν Ἐπιστάσιαν, ζητοῦσαν ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἀρωγὴν αὐτῆς· αὕτη δὲ παρ' ἑαυτῆς εἰς οὐδεμίαν δύναται νὰ προβῇ σύλληψιν ἢ καταδίωξιν μοναχοῦ, εἰ μόνον, ὅταν πρόκηται περὶ ἐγκληματίου ὅποτε δέον νὰ προηγηθῶσι τὰ ἐν τῷ ιδ' ἄρθρῳ ἀναφερόμενα.

ΚΒ'. Τὸ Ἱ. Ἀγ. Ὅρος ἀποτελεῖ ἀναπόστατον τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἔχον πατέρα, προστάτην καὶ βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν ΙΒ'. ὃν ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλεν Αὐτῷ, καὶ ἐπομένως ἕτερα ὅρια ἴδια δὲν ἔχει, πλὴν ἐν τῇ θέσει τῇ λεγομένῃ «Καραούλιον,» τῇ κειμένῃ πρὸς τὸν πρόβλακα, διατηρεῖ ἡ Ἱερὰ Κοινότης φύλακας, ἐκ τῶν Σερδαρῶν αὐτῆς, τὸ μὲν ἵνα μὴ ἐπιτρέπωσι τὴν εἰς Ἱ. Ἀγ. Ὅρος εἰσαγωγὴν θηλέων ζώων, τὸ δὲ καὶ ἵνα ἐξετάζωσι τὸ ποιὸν τῶν εἰς Ἱ. Ἀγ. Ὅρος εἰσερχομένων ἀγνώστων προσώπων.

ΚΓ'. Τὸ τελωνεῖον ἀπαραιτήτως δέον νὰ ᾖ ἐν Δάφνῃ, ἔνθα προσορμίζονται τὰ ἀτμόπλοια· χάριν ὅμως εὐκολίας τῶν Μονῶν δύναται νὰ ὑφίσταται καὶ ὑποτελωνεῖον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Ἱ. Ἀγ. Ὅρους, ἐν Καρυαῖς, ἔνθα ἐδρεύει ἡ Ἱερὰ Κοινότης· ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἀποβάθραις τῶν Ἱερῶν Μονῶν δύνανται νὰ προσορμίζωνται τὰ ἰστιοφόρα καὶ νὰ ἀποβιβάζωσι καὶ ἐπιβιβάζωσι τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἐν Καρυαῖς ὑποτελώνου καὶ τῇ ἐπιβλέψει τοῦ παρ' αὐταῖς διαμένοντος τελωνοφύλακος.

ΚΔ'. Ἐν Ἱ. Ἀγ. Ὅρει οὐδεμίαν ἄλλην ὑπηκοότητα ἀναγνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀνεγνωρισμένους μοναχοὺς εἰμὴ τὴν ὑπηκοότητα τοῦ Κράτους, ὑφ' ὃ ὁ Θεὸς ηὐδόκησε νὰ ὑπαχθῶμεν.

ΚΕ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἐλπίζει, ἢ μᾶλλον πέποιθεν, ὅτι ἡ σεβαστὴ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ πραγματικοῦ τοῦτου καθεστῶτος θὰ σεβασθῇ πάντα ταῦτα καὶ θὰ θελήσῃ ἵνα διὰ νόμου κατακυρώσῃ αὐτά.

Ταῦτα ἀνακοινοῦμενοι καὶ εὐσεβάστως ὑποβάλλοντες τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν Ἱ. Ἀγ. καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχομεν, ὅτι θέλουσι τύχει τῆς ἐπιδοκimasίας τῆς μητρὸς ἡμῶν Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

ἄτε ἀπορρέοντα ἔκ τε τῶν Αὐτοκρατορικῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων καὶ προαιωνίων καὶ ἀξίων παντὸς σεβασμοῦ ἱερῶν καθεστώτων, ὧν τὴν τήρησιν ὠρκίσθημεν, ἐνώπιον τῆς Σεπτῆς Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ὅτι θὰ διαφυλάξωμεν ἀπαραιμέωτον καὶ ἀπαραχάρακτον ὡς παρακαταθήκην ἱερὰν καὶ ὁσίαν.

Εὐελπιστοῦντες, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν εὐκλεῶν καὶ ἐνδόξων ἡμερῶν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης καὶ Προσκυνητῆς ἡμῖν Παναγιότητος οὐδεμίαν ὑποστήσεται μείωσιν, ἀλλὰ μᾶλλον μεῖζον κῦρος προσκλήσεται τὸ ἀγιορειτικὸν τοῦτο καθεστῶς, ὃ οἱ αἰῶνες ἐσεβάσθησαν, καὶ αὐτοὶ οἱ κατακτηταὶ ὑπερήσπισαν, καὶ μόνον οἱ φιλοξενούμενοι πειρῶνται ἵνα ἀλλοιώσωσιν αὐτὸ, πρὸς ἴδιον πολιτικὸν ὄφελος καὶ ζημίαν πολλὰ πλὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, καὶ ἀπεκδεχόμενοι τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας Αὐτῆς, διατελοῦμεν μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ καὶ αἰδίου ἐκ τῶν προτέρων εὐγνωμοσύνης καὶ κατασπαζόμεθα εὐλαβῶς τὴν χαριτόβρυτον Αὐτῆς δεξιάν.

Τῆς ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος τέκνα εὐπειθῆ καὶ ταπεινοὶ θεράποντες.

Ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Ἀθῶ τῇ 18ῃ Δεκεμβρίου 1913.

Ἀπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν Εἴκοσιν Ἱερῶν καὶ Εὐαγῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020760

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

